

คดีที่ 1

เงาเลือดหลังหน้าต่าง

1

“ดูท่าคดีนี้จะไม่ธรรมดา” ผมนั่งยอง ๆ อยู่ข้างศพ หรีดตามองพื้น

“ฉันก็ว่างั้น ซืออีวี ช่วยถ่ายรอยร่องเท้านี้ไว้หน่อย” หลินเทากล่าว
“ส่วนมากรอยร่องเท้าแปลก ๆ มักจะเป็นการจัดฉาก แสดงว่าคนร้ายมีความ
สามารถกลบเกลื่อนร่องรอยพอสมควร”

“คุณแน่ใจว่ายัยหรือจื่อ¹ อะไรนั้นถูกจับไปขังแล้ว” ต้าเป่าใช้ท่อนแขน
เช็ดเหงื่อบนหน้าผาก “แบบว่าจะไม่มีไอ้เงี้ย กระทบน้ำอะไรเทือกนี้ปลอมเป็น
แพทย์นิติเวชมาล้างแค้นแทนสระน้ำไซ้ไหม”

¹ แปลว่า “สระน้ำ” เป็นชื่อคนร้ายจากคดีใน “คำให้การจากศพ เล่ม 3”

หลัง “คดีสามมิถุนา” ปิดคดีแล้ว มณฑลสงบลมมาก จำนวนคดีความลดลงอย่างเห็นได้ชัด คดีซับซ้อนซึ่งชุดสืบสวนอย่างเราต้องออกภาคสนามไปตรวจที่เกิดเหตุฆาตกรรมนั้นมันน้อยเสียยิ่งกว่าน้อย ทว่าแม้คดีฆาตกรรมจะลดลง พวกเราก็ไม่ได้ยุ่ง่าง ๆ แต่อย่างใด นอกจากงานตรวจสอบจีปาะประจำวันแล้ว อาจารย์ยังตั้งใจให้พวกเราอีกสองเรื่อง

ดูเหมือนพักนี้อาจารย์จะอารมณ์ดีมาก จึงสมองเล่นเกิดความคิดขึ้นมา ไม่รอช้ารีบเสนอหัวข้อวิจัยที่สำคัญระดับมณฑลถึงสองโครงการ พอมีคำว่า “สำคัญ” พวกเราก็ตัดดันไม่น้อย ทุกคนคิดจนสมองแทบระเบิดและวิ่งุ่นจนขาขวิดเพื่อออกแบบหลักสูตรและรวบรวมข้อมูลตัวเลขสารพัด แต่ที่น่ายินดีคือ ตลอดช่วงครึ่งปีที่สุขสงบนี้ ผลการวิจัยทั้งสองโครงการเริ่มเป็นรูปเป็นร่างแล้ว ความอึมเึมในความสำเร็จนี้ได้ด้อยไปกว่าเวลาปิดคดีฆาตกรรมได้เลย

ต้าเป่าตีใจกว่าเพื่อน เจอหน้าใครเป็นต้องพูดว่า “ใคร ๆ ก็บอกว่าหน่วยปฏิบัติการอย่างพวกเรามุ่งเน้นแต่ประสบการณ์ ไม่แยแสงานวิจัย คราวนี้พวกเราไม่เป็นแบบนี้แล้ว เพราะเรามีหัวข้อวิจัยของตัวเองแล้ว!”

ที่ไปกันใหญ่คือ ระหว่างออกภาคสนามเพื่อรวบรวมข้อมูลตัวเลข โรคนอนละเมอกลางดึกของต้าเป่าดันกำเริบอีก

ยามดึกคืนนั้น ขณะที่ผมกำลังตั้งอกตั้งใจอ่านหนังสือ จู่ ๆ ต้าเป่าที่กรนสนั่นหวั่นไหวก็ลุกขึ้น เปิดประตูห้องโรงแรมแล้วเดินออกไป คราวนี้ไม่เหมือนครั้งก่อน เพราะผมมีประสบการณ์มาแล้ว รู้ว่าหอนี้ละเมออีกแห่ง ๆ ผมจึงปิดหนังสือแล้วตามออกไปลากต้าเป่าที่เดินละเมออยู่บนระเบียบงกลับห้อง ต้าเป่าเดินโซเซพลงพืมพาวว่า “อย่าตั้งลิ อย่าตั้ง ผมจะไปทดลองที่ห้องเล็บ”

คำพูดของเขาคล่องจงเป็นจังหวะจะโคนจนผมแทบจะร่วมประสานเสียงตาม “ไปทดลองในห้องเล็บดูสักที มีคำมั่นสัญญาที่ไม่เปลี่ยนแปลงไหม...”

เช้าวันรุ่งขึ้น ผมบอกต้าเป่าว่าเขาเดินละเมอ แต่เขายังคงปฏิเสธอย่างแข็งขัน

“ไม่ยอมรั้งก็ช่างเถอะ ยังไงก็ดีกว่าครั้งที่แล้ว คราวก่อนคุณเดินละเมอ
จะไปห้องผ้าศพ นี่ถ้าคุณคิดว่าผมเป็นศพขึ้นมา มีห้วงผมโดนลงมีดผ่าแล้ว
แหงๆ” ผมพูด

“ก็ไม่แน่เสมอไป ถ้าคราวนี้ผมเห็นคุณเป็นหนูทดลองละก็คงยิ่งอนาถ
เข้าไปใหญ่” ต้าเปากล่าว “แต่จะว่าไปแล้วก็ไม่เคยเห็นหนูทดลองอ้วนขนาดนี้
นะ”

หนึ่งชั่วโมงก่อน อาจารย์เรียกประชุมสมาชิกชุดสืบสวน

ทันทีที่เดินเข้าห้องทำงานของอาจารย์ ผมก็ตาสว่างทันที

สาวน้อยผมสั้นคนหนึ่งยืนอยู่ข้างโต๊ะของอาจารย์ตั้งแต่เมื่อใดก็ไม่ทราบ
หญิงสาวคนนี้ดูเหมือนว่าอายุราวยี่สิบเศษๆ ห้อยกลิ้งเอสแอลอาร์ไว้ที่คอ
กำลังพลิกเอกสารบนโต๊ะอย่างใจจดใจจ่อ เส้นผมปอยหนึ่งหลุดจากหลังใบหู
ของเธอย่อยลงมาตบั้งสายตา เธอขมวดคิ้วน้อยๆ แล้วเสยขึ้นก่อนทัดหูให้
เข้าที่ พริบตานั่นเชื่อว่าทุกคนต้องเห็นตรงกันว่า “สวยงามหยดย่อย” แน่นนอน
หลินเทาที่อยู่ข้างๆ สูดหายใจลึกอย่างอดไม่ได้ แม้แต่ผมกับต้าเปาซึ่ง “มีเจ้าของ
แล้ว” ก็ยังอดตะลึงไม่ได้

“อะแฮ่ม เตียวผมขอแนะนำให้รู้จักกันก่อน” อาจารย์ท่าทางเก้ๆ กังๆ
เล็กน้อย เขาลุกขึ้นกล่าวกับหญิงสาวว่า “นี่คือหัวหน้าแผนกฉิน ประจำแผนก
นิติเวชของเรา และเป็นหัวหน้าชุดสืบสวนด้วย”

หญิงสาวเบี่ยงตัวหันมาเล็กน้อย ผงกศีรษะให้ตามมารยาท ใบหน้ายังคง
เรียบเฉย

ผมมีสีหน้างุนงง

“ส่วนนี่คือคุณหลิน หัวหน้าแผนกพิสูจน์หลักฐาน”

หลินเทายังตะลึงอยู่ พอได้ยินชื่อของตนก็วิ่งไปหลายวินาทีกว่าจะร้อง
“อ้อ” แทนคำตอบรับ

“และนี่คือหีต๋าเป่าจากแผนกนิติเวช” อาจารย์แนะนำเสรีจ๊กหันมามองพวกเรา “นี่คือคุณเฉินซีอี่วี่ เพื่อนร่วมงานคนใหม่ของพวกคุณ”

“ฮา!”

ผมกับต้าเป่าร้องออกมาพร้อมกัน

“เพื่อนร่วมงานใหม่หรือครับ แผนกเราเนี่ยนะ” ผมได้สติเป็นคนแรก “อาจารย์ พวกเราต้องออกสนาม ถ้าเป็นผู้ชายน่าจะดีกว่านะครับ”

บอกตามตรง ในแวดวงการทำงานของเรา ผมออกจะลำเอียงเรื่องเพศอยู่บ้าง ผมรู้ว่าผู้หญิงจำนวนมากรักอาชีพแพทย์นิติเวช มณฑลของเราที่เคยรับสมัครแพทย์นิติเวชหญิงมาไม่น้อย แต่ในความเป็นจริงแล้ว คนที่ยืนหยัดจนถึงที่สุดมีไม่มากเลย แน่نونว่าสาเหตุมีหลากหลาย อาจเพราะสภาพที่เกิดเหตุควาเลือดทารุณเกินไป อาจเพราะศพเน่าเหม็นฉึ่ง หรืออาจเพราะแรงกดดันทางจิตใจที่หนักหนา...สรุปว่าผู้หญิงที่ยืนหยัดในงานตรวจพิสูจน์ที่เกิดเหตุของแพทย์นิติเวชได้มีเพียงน้อยนิด ต่อให้เป็นผู้หญิงที่สวยหยดย้อยอย่างไรก็เปลี่ยนความคิดนี้ของผมไม่ได้

ผมเพิ่งพูดแย้งไม่ทันขาดคำ หญิงสาวก็หันหน้ามา เธอขมวดคิ้วแล้วจ้องผมเขม็ง

“อ...อะไรกัน!” หลินเทารีบเข้ามาใกล้เกลี้ยอย่างร้อนรนจนพูดตะกุกตะกัก “นายดูกล้องเฮอลิ นิคอน D3X เชียวนะ ไม่ใช่กล้องสำหรับมือใหม่ แน่نون เธอน่าจะเป็นนักพิสูจน์หลักฐานมืออาชีพมากกว่ามั้ง อาจารย์ส่งเธอมาเป็นผู้ช่วยผมหรือครับ”

พวกเราสามคนเคยปรึกษากันจนได้ข้อสรุปเด็ดขาดว่า ในเมื่ออาชีพของเราเป็นอาชีพของผู้ชาย แถมยังต้องไปทำงานนอกสถานที่บ่อยๆ ถ้าเบื่องบนอนุมัติค่าขอบรรจุคนใหม่ให้เรา ต้องยืนยันว่าขอเป็นผู้ชาย ไม่เอาผู้หญิงเด็ดขาด เพราะเกิดได้ผู้หญิงที่ไม่ทะมัดทะแมงขึ้นมา แล้วยังต้องมาพักโรงแรมกับเราด้วย หรือบางที่อาจถึงขั้นต้องค้างแรมกลางแจ้ง จะยังทำงานไม่สะดวกเปล่าๆ แต่

บัดนี้เจ้าหลินเทากลับแปรพักตร์หน้าตาเฉย ผมจึงถองเขาอย่างแรง

“เธอไม่ใช่ทั้งแพทย์นิติเวชมืออาชีพและนักพิสูจน์หลักฐานมืออาชีพ” อาจารย์กล่าว “เธอเป็นนักศึกษาปีสี่จากภาควิชาสืบสวนสอบสวนของวิทยาลัย พิตักซ์สันติราษฎร์ ปีนี้กรมของเราจะรับสมัครพนักงานใหม่เป็นจำนวนมาก เธอเซ็นสัญญากับกรมตำรวจระดับมณฑลแล้ว หลังเรียนจบจะมาทำงานสืบสวนที่หน่วยของเรา ตอนนี้เป็นช่วงฝึกงาน เธอจึงใช้เวลาช่วงนี้มาฝึกกับเรา”

“นั่นก็ดี” ผมระบายลมหายใจยาว สบตากับสายตาทำทนายของเงินซืออี้ว์ แล้วถามว่า “ช่วงฝึกงานของเธอยาวไหมครับ”

“แน่นอน หัวหน้าหน่วยพิจารณาแล้ว” อาจารย์กล่าวต่อ “หลังคุณเงินฝึกงานครบตามเวลาแล้ว สามารถปฏิบัติหน้าที่ในชุดสืบสวนของพวกเขาคุณต่อได้เลย”

“ไม่ได้” ผมปฏิเสธทันที “เราต้องการผู้ชายมาร่วมงาน งานของเราต้องหนักได้ ไม่ใช่เรื่องสนุกๆ อีกอย่างพวกเราใกล้ปากพอแล้ว ไม่อยากเจียดแรงไปดูแลผู้หญิงอีกคน”

ในที่สุดเงินซืออี้ว์ก็หันมาเผชิญหน้ากับพวกเราตรงๆ เธอก้าวมาข้างหน้าหนึ่งก้าว ทำเอาผมตกใจจนผงะถอยไปหนึ่งก้าว ผมรู้ว่าคนจากภาควิชาสืบสวนสอบสวนของวิทยาลัยพิตักซ์สันติราษฎร์นะ ต่อให้เป็นผู้หญิงก็ตาม หากลงมือลงไม้ขึ้นมาอย่าอย่าไม่ใช่เล่นๆ แน่แน่นอน

“เรารู้จักกันหรือไงคะ คุณเป็นฝ่ายเทคนิค จะพูดจะจาต้องมีหลักฐานอ้างอิง ถ้าแค่สงสัยก็ยังไม่มีความผิดนะคะ” เงินซืออี้ว์จ้องมองพวกเรา พลังกล่าวชัดถ้อยชัดคำ

ผมชักไปต่อไม่ถูก จึงกล่าวว่า “นี่เป็นข้อสรุปจากประสบการณ์ของผม อาจารย์โปรดพิจารณาใหม่ด้วยครับ”

“อะแฮ่ม ผมว่านะ” หลินเทาเอ่ย “อาจารย์พิจารณารอบคอบแล้วละ พวกเราที่เป็นชุดสืบสวนมักต้องลงพื้นที่ไปทำคดีระดับท้องถิ่น แต่เนื่องจาก

ประสานงานกับหน่วยงานสืบสวนของท้องถิ่นไม่มากพอ จึงสื่อสารกันไม่ได้ไม่ค่อยราบรื่น ถ้ามีเพื่อนร่วมงานที่รู้เรื่องสืบสวนสอบสวนมาร่วมด้วยน่าจะแก้ปัญหานี้ได้ อีกอย่างเท่าที่ผมเห็น คุณเงินน่าจะเป็นคนชอบถ่ายภาพใช้ใหม่ จะได้มาช่วยงานถ่ายภาพคดีอาชญากรรมได้พอดี แบบนี้ผมก็จะมีเวลาตรวจสอบสถานที่ได้ดียิ่งขึ้น”

สีหน้าของเงินซีออีร์ผ่อนคลายลง หันไปผิงกัศระให้หลินเทาอย่างเป็นมิตร

“นี่เป็นการตัดสินใจของเบ๊องบน คุณมีความเห็นได้ แต่ต้องสงวนไว้” น้ำเสียงของอาจารย์เปลี่ยนจากหารือเป็นคำสั่ง “ไปขอเบ๊กโตะทำงานจากฝ่ายคลังอุปกรณ์ซะ ต่อไปให้เธอทำงานห้องเดียวกับพวกคุณ”

อาจารย์ลุกออกไป ปล่อยให้พวกเราไว้อย่างนั้น ผมยังยืนนิ่งไม่ขยับอย่างจุ่นเหี่ยว

ต้าเป่าเห็นว่าในเมื่อตอนนี้สถานการณ์คงงูไม่กลับแล้ว จึงแปรพักตร์อย่างฉับพลัน ดึงตัวผมพลงกล่าวว่า “นี่...เหล่าจีน อย่าหัวแข็งไปหน่อยเลย คุณเงินอีร์เหมา² จบจากภาควิชาสืบสวนสอบสวน คุณก็ถือเสียว่าจะได้มีบอดีการ์ดเพิ่มอีกคนไป”

เงินซีออีร์พูดชัด “คุณคะ ข้อแรก ฉันไม่ใช่บอดีการ์ด ฉันเป็นเจ้าหน้าที่สืบสวนที่มีความคิดและมีความรู้ ข้อสอง ฉันชื่อเงินซีออีร์ เงินซีออีร์ จำได้แล้วนะ ไม่ใช่เงินอีร์เหมา”

บรรยากาศในห้องทำงานไม่เคยอิหลักอิเหลื่ออย่างนี้มาก่อน ต้าเป่ารอมชอมไม่สำเร็จ เงินซีออีร์เอาแต่จ้องผมเขม็ง ผมเองก็จ้องกลับอย่างไม่ยอมอ่อนข้อ หลินเทาทำท่าเหมือนจะพูดอะไรบางอย่าง แต่แล้วจู่ๆ เจ้าโทรทัศน์คำสั่งที่เสียบสนิทมานานก็ดังขึ้น

² แปลว่าชนนาก

ต้าเป่ากระโดดไปแย่งรับโทรศัพท์ “ฮัลโหล ก็ร่าง”

ปลายสายเจอคำถามเข้าไปถึงกับงง “พูดเรื่องอะไรนะ นั่นชุดสืบล้วนหรือเปล่าครับ”

“ใช่ ๆ ก็ร่างล่ะ”

“ก็ประโยค³ เหรอ หมายถึงอะไร เดี่ยวขอดูก่อนนะ ไม่ก็ประโยคหรรอครับ” ดูท่าศูนย์บัญชาการคงรับมือใหม่เข้ามา เขาพูดต่อราวกับท่องจำ “เอื้อคืออย่างนั้นนะ สวัสดิ์ครับ กรมตำรวจประจำเมืองหลงฟานเพิ่งส่งหนังสือแจ้งเข้ามาว่า เจ็ดโมงเช้าวันนี้ มีผู้หญิงคนหนึ่งขี่มอเตอร์ไซด์ผ่านทางด่วนฝั่งตะวันออกตรงแถว ๆ หวงเซว่ พบว่ามีคนเร่ร้อนคนหนึ่งนอนอยู่ใต้สะพาน เมื่อมองจากตำแหน่งไกล ๆ ดูเหมือนจะมีร่องรอยคราบเลือดอยู่รอบ ๆ ร่างของชายเร่ร้อน พอเดินเข้าไปใกล้ ๆ จึงพบว่าชายเร่ร้อนตายแล้ว เลือดกองใหญ่เจิงนองอยู่ข้างกาย เธอจึงรีบแจ้งตำรวจ หลังจากแพทย์นิติเวชของกรมตำรวจประจำเมืองไปตรวจที่เกิดเหตุเบื้องต้น รู้สึกว่าคดีนี้ไม่ธรรมดา จึงขอแรงสนับสนุนจากกรมตำรวจระดับมณฑล”

ดูจากต้าเป่าที่หน้านิ้วคิ้วขมวดมือกำหูโทรศัพท์จนเส้นเลือดปูดโปน เขาคงโกรธเจ้ามือใหม่สุดขีด

“เดี่ยวโทรศัพท์ก็เหลกคามือหรือ ทุกวันนี้แค่จะซื้อโทรศัพท์ยังเบิกยากนะ” ผมขำท่าทางของต้าเป่า

“มีคดีฆาตกรรม พวกเราไปกันเถอะ” ต้าเป่าวางหูอย่างแรง

“มีคดีแล้วดีใจทำไม” ผมกล่าว “นี่มันหมายถึงหนึ่งชีวิตที่ต้องจบลงนะ”

“ผมไม่ได้ดีใจ” ต้าเป่าเริ่มยิ้มแยมแจ่มใส “ผมคิดเพื่อสุขภาพตัวเอง!”

“สุขภาพอะไรอะ” ผมไม่รู้ว่ต้าเป่าหมายถึงอะไร

ต้าเป่าชูสองนิ้วซึ่งเป็นท่าประจำตัวทันที “ออกตรวจคดี ไม่เป็นริดสีดวง!”

³ คำว่า “ร่าง” ซึ่งเป็นลักษณะนามของศพในภาษาจีน พ้องเสียงกับคำว่า “ประโยค”

“เฮ้ย ๆ” หลินเทากล่าวอย่างจริงจัง “ตอนนี้มีสุขภาพสตรีอยู่ด้วย พุดจา
ระวังหน่อย”

หลังเตรียมกล่องเครื่องมือเรียบร้อยแล้ว ผมก็บอกทานเลี้ยงคนขับรถ
ให้บึ่งไปทางหวงโซ่ว

“เดี๋ยวพอไปถึงที่เกิดเหตุต้องสำรวจนะ” ผมบอกต้าเปาบนรถที่โยก-
เขยก “เกิดมีใครถ่ายรูปคุณหัวเราะหน้าเป็นในที่เกิดเหตุแล้วโพสต์ลงอินเทอร์เน็ต
คุณช่วยแน่ ๆ”

“ต้องดูศพทั้งวัน จะให้ตีหน้าเศร้าทุกวันคงไม่ได้กระมัง ไม่เป็นมงคล
เอาเสียเลย” ฉินซืออีวี่ที่นั่งข้างคนขับมองหน้าต่างรถอย่างเฉยเมยพลางกล่าว
เนิบ ๆ “โพสต์ก็โพสต์ไปสิ ใครก็ตามที่มีเหตุมีผลย่อมเข้าใจและยืนหยัดอยู่
ข้างเรา”

แพทย์นิติเวชส่วนมากมักผ่านกระบวนการทางจิตใจดังนี้ จากความ
หวาดกลัวต่อศพไปสู่ความเวทนาต่อชีวิต จากการครุ่นคิดถึงความหมายของชีวิต
จนวางเฉยในท้ายที่สุด การวางเฉยที่ว่ามีใช้ไร้อารมณ์ความรู้สึก แต่เป็นการ
วางเฉยต่อความเป็นความตาย เมื่อมองความเป็นความตายอย่างทะลุปรุโปร่ง
จึงจะออกตรวจที่เกิดเหตุได้อย่างผ่อนคลาย และสามารถทุ่มเทเพื่อไขคดีได้
บางคนเห็นแพทย์นิติเวชมีรอยยิ้มในที่เกิดเหตุมาตกรรมก็โกรธเป็นฟืนเป็นไฟ
หาว่าไม่เคารพต่อผู้ตาย หว่าความจริงแล้วบนโลกใบนี้ยังมีใครตระหนักถึงการ
เคารพผู้ตายได้มากกว่าแพทย์นิติเวชอีกเล่า

กระนั้นก็ตาม เมื่อได้ยินแนวคิดนี้ออกจากปากของนักศึกษาหญิงก็ทำเอา
ผมตกใจไม่น้อย และเริ่มมองเห็นซืออีวี่ในแง่ดีกว่าเดิมมาก ผมลอบพิจารณาเธอ
และสนใจในตัวเธอมากขึ้น รถยังคงวิ่งโยกเขยกต่อไป ดูเหมือนวันนี้
หลินเทาจะกระตือรือร้นเป็นพิเศษ คุณเรื่องคดีที่เคยทำกับต้าเปาตลอดทาง
คุยไปพลางก็ฆ่าเสียงไปยังที่นั่งข้างคนขับอย่างไม่ตั้งใจ แต่ดูจากเงาสะท้อนใน

กระจก เนิชออีวีเอาแต่เหม่อมองถนน ไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองเท่าใดนัก ผมแอบขำในใจ ไม่รู้ว่าหลินเทาเจ้าเสน่ห์จะรู้สึกอย่างไรเมื่อได้พบคู่ปรับที่มีลักษณะนิสัยเช่นนี้

ในที่สุตรรถก็จอดตรงข้างทาง ที่เกิดเหตุมีคนมุงดูมากมาย พวกเขาพยายามอย่างเต็มที่กว่าจะเบียดเข้าไปสู่ใจกลางที่เกิดเหตุซึ่งถูกล้อมด้วยแถบกันของตำรวจเอาไว้ได้ ที่เกิดเหตุอยู่ใต้ทางด่วน มีผ้าคลุมเก่าขาดผืนหนึ่งปูอยู่ข้างตอม่อซีเมนต์ขนาดมทึมา ศพผู้ชายเปลือยท่อนบนศพหนึ่งนอนอยู่บนผ้าคลุม

“ตอนพบศพมีผ้าคลุมเก่าห่มคลุมถึงใบหน้า เนื่องจากผู้ตายเลือดออกมากจนเลือดซึมเปื้อนถึงนอกผ้าห่ม จึงมีคนสังเกตเห็นว่าผิดปกติ” ตำรวจท้องถิ่นรายงานสภาพการณ์

ผู้อำนวยการหู หัวหน้าแผนกนิติเวชแห่งกรมตำรวจประจำเมืองหลงฟานเห็นพวกเราเข้ามาในแถบกันก็ถอดถุงมือแล้วเดินมาต้อนรับ “ไม่ได้พบกันเสียนาน ผมคิดถึงพวกคุณมาก ก็เลยเชิญมาให้ช่วยกันสืบคดีนี้เสียเลย”

ต้าเป่ายังจำคำที่ผมพูดบนรถได้จึงรีบเตือนว่า “อย่าขี้มนะ พวกที่มามุงดูมึนล่อง”

“ผู้ตายเป็นใคร” ผมถาม “เพิ่งเข้าฤดูใบไม้ผลิ อากาศยังไม่อุ่นนัก ถอดเสื้อนอนเชียวหรือ”

“เราทราบข้อมูลเบื้องต้นของผู้ตายแล้ว” ผู้อำนวยการหูกล่าว “อายุสามสิบกว่า เป็นคนร่ำรวย สติไม่สมประกอบ อยู่แถวนี้มาสิบกว่าปีแล้ว ทุกคนรู้จักเขาดีและเรียกเขาว่าเจ้าโง่สี่ หมอนี่ทำตัวบ้า ๆ บอ ๆ ทั่ววัน เห็นผู้หญิงผ่านมาก็ชอบแยกเขี้ยวไล่ แต่ก็เพียงเท่านั้น ไม่ได้ทำอะไรเกินเลย”

“แล้วเขาหาเลี้ยงตัวเองอย่างไร” ผมถาม “ขอทานหรือ”

“เขาไม่ได้ออกไปขอทานเองหรอก” ผู้อำนวยการหูกล่าว “บางทีคนเห็น

แล้วสงสารก็โยนเงินให้หยวนสองหยวน พอได้เงินเขาก็ไปหาซื้อหมั้นโถวแถวนี้ กิน ไม่มีเงินก็คู้ยหาของกินจากถังขยะ บางที่ชาวบ้านแถบนี้ก็ให้อาหารเหลือบ้าง ช่วงฤดูหนาวเขาจะมุดนอนในโฮมิงค์แถวนี้ หากเป็นหน้าร้อนก็นอนใต้ตอม่อนี้ สถานสงเคราะห์กักขังเขาไว้ไม่อยู่ วัน ๆ หนึ่งนอกจากนอนแล้ว ส่วนมากเขาก็ เทร่อยู่แถวนี้ละ”

“คนแบบไหนนะถึงฆ่าคนประเภทนี้” ต้าเป่าเกาศีระชะ “ไม่มีเงิน ไม่ ผิดใจกับใคร คุณว่าจะเกี่ยวกับเรื่องแก๊งขอตานแย่งพื้นที่เลยฆ่าคนอวดศักดิ์ดา หรือเปล่า”

“คุณอ่านนวนิยายกำลังภายในมากไปหน่อยมั้ง ผมคิดว่าฆาตกรน่าจะเป็นคนบ้าเหมือนกัน” ผมงกล่าว

“หืม” ผู้อำนวยการหูกกล่าว “เหล่าจินอาจพูดถูกก็ได้ หลงพานไม่มีแก๊ง ขอตานและไม่มีปัญหาจุกจิกอย่างเรื่องแย่งกันครองพื้นที่ ก่อนหน้านี้พวกเรา เคยทำคดีคนเร่ร้อนถูกฆ่าตาย ส่วนใหญ่แล้วพอคลี่คลายได้ก็พบว่า เป็นฝีมือ คนบ้า เอ้อ จริงสิ สุภาพสตรีท่านนี้เป็นใครหรือ”

“อ้อ คนใหม่ นะครับ” ผมมองเงินซื้ออ้าว เธอค้อมศีรษะให้ผู้อำนวยการหูก แม่สาวคนนี้ใจกล้ามาก แม้จะเห็นศพในที่เกิดเหตุเป็นครั้งแรก แต่อารมณ์ ของเธอยังคงไม่เปลี่ยนแปลงมากนัก

ผู้อำนวยการหูกส่งชุดตรวจการณ์ให้พวกเราหลายชุด หลังพวกเราสวมใส่ เรียบร้อยแล้ว เขาก็พาเราไปที่ข้างตอม่อ ซึ่งไปยังจุดหนึ่งพร้อมกล่าวว่า “พวกคุณ ดูสิ”

ตอนพวกเราเปลี่ยนชุดตรวจการณ์ ตำรวจได้เก็บฝ้านวมที่คลุมอยู่ใต้ง ในถุงเก็บวัตถุพยานแล้ว และกางเต็นท์แบบง่าย ๆ รอบศพของเจ้าโง่สี่เพื่อป้องกัน ไม่ให้คนที่มุงอยู่ถ่ายรูป เวลานี้เหลือเพียงร่างเปลือยท่อนบนของเจ้าโง่สี่ ลำคอ และช่วงอกเปื้อนเลือด แต่ยังเห็นบาดแผลที่คอได้อย่างชัดเจน ข้างตัวเขามี เลื้อกัณหานวเก่าขาดตัวหนึ่ง อาจเป็นเสื้อตัวเดียวของเขากระมัง ไม่ว่าฤดูกาลใด

ล้วนอาศัยเลือดตัวนี้ห่มคลุมร่างกาย

ที่ต่อมอวัยวะเห็นรอยเลือดสดกระเซ็นเป็นรูปพัด จุดกึ่งกลางของรูปพัดนี้อยู่เหนือลำคอของผู้ตายพอดี จึงสันนิษฐานได้ว่าผู้ตายอาจกำลังนั่งอยู่ แล้วถูกปาดคอ จากนั้นก็หายใจหลังสิ้นลมล้มพับไป

แต่ที่สะดุดตาที่สุดคือ รอบข้างของรอยเลือดรูปพัดที่สดกระเซ็น กลับปรากฏอักษรตัวโตเขียนว่า

“คน” “กวาด” “ถนน”

“คนกวาดถนนเหรอ” ต้าเป่าเดินแว่นพลาเงอ่ยถาม “หมายความว่าอะไร อะไรคือคนกวาดถนน เกี่ยวข้องกับคนทำความสะอาดหรือเปล่า”

“อ้อ ผมนึกถึงปลาเทศบาล เป็นปลาชนิดหนึ่งที่คอยกินขี้ปลาตัวอื่น” หานเลียงที่อยู่ข้างๆ สอดคำ “คนเลี้ยงปลาตู้ส่วนมากจะเลี้ยงปลาชนิดนี้ไว้ด้วย จะได้หุ่นแรงไม่ต้องคอยล้างตู้ปลา เมื่อก่อนผมก็เคยเลี้ยง เลี้ยงง่ายดี แต่บางครั้งมันจะกินไข่ปลาไปด้วย เรื่องนี้ไม่ค่อยดีเท่าไร”

หานเลียงเป็นพนักงานขับรถให้กับชุดสืบสวนของเรา เขามุ่งมั่นทำตามความฝันที่จะได้แต่งเครื่องแบบ จึงหึงโอกาสที่จะได้ดูแลทรัพย์สินหลายสิบล้านในสายตาของคนทั่วไป เขาคือลูกเศรษฐีที่ทำอะไรตามอำเภอใจ แม้หานเลียงจะเรียนไม่สูง แต่ความรู้รอบตัวกว้างขวาง เราจึงมักเชิญเขาเข้ามาช่วยงานตรวจที่เกิดเหตุอยู่เสมอ และที่ผ่านมาก็เคยช่วยเหลือพวกเราไม่น้อย ต้าเป่าชอบล้อว่าหานเลียงเป็น “กูเกิลมีชีวิต” ที่รู้ทุกเรื่อง และคราวนี้เขาก็ทำตัวเป็นประโยชน์อีกครั้ง

เงินซื้ออัวร์ซิงยืนจ้องสถานที่เกิดเหตุตลอดเวลา ตอนนี้หันกลับมามองหานเลียง แววตาเป็นประกาย

“ผมเข้าใจแล้ว” ผมดูเหมือนจะคิดอะไรได้บางอย่าง “นี่เป็นพฤติกรรมที่ลายเซ็นตัวเองไว้ ฆาตกรอาจเปรียบตนเป็นดังคนกวาดถนน เขาคงคิดว่า

คนอย่างเจ้าโง่สี่เป็นขยะสังคม เขาฆ่าหมอนี่ทิ้งก็เพื่อช่วยโลกกำจัดขยะ”

“อ้อ! มีเหตุผล” หลินเทาหนึ่งยอง ๆ อยู่ข้างตอม่อ ใช้แว่นขยายส่องดูตัวอักษร

“ฆาตกรโรคจิตหรือไงกัน” ต้าเป่ากล่าว “จู่ ๆ จะฆ่าคนบ้าทำไม คนบ้าเหล่านี้ต่างต้องมีชีวิตอยู่ในโลกของตนเอง ซึ่งความจริงแล้วเป็นเรื่องเจ็บปวดมากอีกอย่างเขาก็ไม่เคยทำผิดคิดร้ายอะไรนี่นา”

“ดังนั้นเมื่อก็ผมจึงบอกว่าพวกคุณวิเคราะห์ได้ถูกต้อง” ผู้อำนวยการทูลกล่าว “ผมว่าฆาตกรรายนี้คงเป็นคนบ้า โดยทั่วไปแล้วคนที่ฆ่าคนปัญญาอ่อนนั้นมักเป็นพวกมีปัญญาทางจิต”

“คดีคนบ้าฆ่าคนบ้ามีไม่น้อย” ผมกล่าว “แต่พฤติกรรมที่คล้ายเช่นไว้ในที่เกิดเหตุนี้พบน้อยมาก”

“ร่องรอยของที่เกิดเหตุก็ไม่ได้สนับสนุนว่าฆาตกรเป็นผู้ไร้สติภาวะ” หลินเทาขึ้นไปที่ยกขรเลือด “ตัวอักษรเหล่านี้ลายเส้นสม่ำเสมอ แสดงว่าเขียนด้วยวัสดุอ่อนนุ่ม ตอนแรกผมยังคิดว่าใช้นิ้วเขียนด้วยซ้ำ แต่ทั้ง ๆ ที่ผิวซีเมนต์ของตอม่อเรียบลื่นมาก ผมกลับไม่พบรอยผ้าหรือลายนิ้วมือเลย”

“เป็นไปได้ไหมว่าเขียนด้วยฟูกัน” ต้าเป่าชะงักดู

“ไม่ใช่” หลินเทากล่าว “หากเป็นอย่างนั้นย่อมมีรอยปลายขนฟูกัน”

“งั้นใช้อะไรเขียน” ผมถาม

หลินเทาหยุดคิดครู่หนึ่งแล้วกล่าวว่า “ใช้นิ้วที่สวมถุงมือยาง”

“ถุงมือยางเหรอ” ผมสะดุ้ง ก็มองมองถุงมือยางบนมือของตนเอง

ต้าเป่ารีบใช้นิ้วมือจุ่มกองเลือดที่ยังเจิ่งนองข้าง ๆ แล้วลองขีดบนตอม่อ “เฮ้ย เหมือนกันจริง ๆ ด้วย”

หลินเทากล่าวว่า “ก้อคดีแล้วกลับมาเถื่อนร่องรอย จะอธิบายว่าเป็นฝีมือของคนบ้าได้หรือ”

เงินซื้ออีวีสายศีรษะ

“คนแบบไหนที่จะสวมถุงมือยางตอนก่อคดี” ผมครุ่นคิด

หลินเทากล่าวต่อ “อีกอย่างหนึ่ง ที่เกิดเหตุมีรอยเลือดฟุ้งกระเซ็น หยดเลือด และแฉ่งเลือดมากมาย รอบศพเบื่อนเลือดจนแทบจะทั่วไปหมด แต่กลับไม่พบรอยรองเท้าเบื่อนเลือดในที่เกิดเหตุเลย”

“ไม่มีรอยเท้าเธอ” ต้าเป่าถาม “หรือเป็นฝอยลอยอยู่กลางอากาศ”

ต้าเป่าพูดยังไม่ทันขาดคำ หลินเทาก็ตัวลั่นสะท้าน โวยวายว่า “อย่าพูดซี้ซั้วสิ! จะแก้งี้ให้ผมกลัวหรือ”

เงินซื้ออีวีเหลือบมองหลินเทาอย่างดูแคลนแวบหนึ่ง

“ถ้าอย่างนั้นนี่อะไร” ผมถามหลินเทาพลางชี้ไปที่รอยคล้ายรอยเท้าบนพื้น

หลินเทาตอบว่า “นี่เป็นรอยเท้าที่ไม่มีลายพื้นรองเท้า พวกเราสวมปลอกกรองเท้าเข้ามา พอเหยียบเลือดแล้วเหยียบพื้นอีกทีก็จะปรากฏรอยแบบนี้”

“หมายความว่านี่เป็นรอยเท้าของตำรวจห้องที่ซึ่งสวมปลอกกรองเท้าจั้นหรือ” ต้าเป่าถาม

“ใช่” หลินเทาชะงักเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ “แต่ถ้าฆาตกรสวมปลอกกรองเท้าแบบนี้เหมือนกัน ก็จะทิ้งรอยแบบนี้เหมือนกันไว้”

เงินซื้ออีวีพลันย่อตัวลง ใช้นิ้วมือจิ้มรอยเลือดบนพื้นข้างศพทีหนึ่งแล้วกล่าวว่า “ฆาตกรน่าจะสวมปลอกกรองเท้าเข้ามาในที่เกิดเหตุ”

“เอ๋” ต้าเป่าตกใจ “เงินอีวีเหมา คุณรู้ได้อย่างไร”

เงินซื้ออีวีกล่าวว่า “พวกคุณดูสิ ข้าง ๆ มีรอยแบบเดียวกับที่ตำรวจห้องที่ทิ้งไว้ เพราะเพิ่งผ่านไปไม่นานจึงยังไม่แห้ง แต่รอยเท้าหลายรอยนี้แห้งหมดแล้ว แสดงว่าเป็นรอยที่ทิ้งไว้นาน อีกอย่างฉันซื้อเงินซื้ออีวี ไม่ใช่เงินอีวีเหมาค่ะ ขอขอบคุณ”

นักศึกษาคณะหนึ่งสามารถสันนิษฐานได้เช่นนี้ เห็นที่ผมคงต้องประเมินเธอ

ใหม่ ผมผงกศีรษะเป็นเชิงเห็นด้วยกับข้อสันนิษฐานของเธอ

“สวมถุงมือยาง สวมปลอกรองเท้าเข้าออกที่เกิดเหตุ” ต้าเป่าพูด “คนถูกฆ่าเป็นคนบ้า ฟังดูเหมือนซีรีส์อเมริกันเรื่อง *เดกซ์เตอร์* เลยนะ”

“หรือเป็นพวกคลังโคล้ละครฝรั่งที่เลียนแบบวิธีฆ่าคนจากในหนัง” พอเงินซื้ออีวีเห็นว่าผมมีท่าที่สับสน จึงเริ่มออกความเห็นมากขึ้น

ผมส่ายหน้า “ในละครฆ่าแต่คนเลว แต่ที่เราเผชิญหน้าอยู่คือคดีฆาตกรปัญญาอ่อน”

“หรือว่ามันต้องการทำลายตำรวจ” หลินเทาเหลือบมองเงินซื้ออีวีแล้วถาม

ผมยังคงสั่นศีรษะ “ดูจากข้อความที่มันทิ้งไว้ ดูไม่เหมือนตั้งใจทำลาย” “เป็นคนในแวดวงเราหรือเปล่า” ผู้อำนวยการหุสอตคำ “ปลอกรองเท้าถุงมือ อุปกรณ์ครบเลยนี่”

ต้าเป่าเหลียวมองแพทย์นิติเวชสี่คนรอบ ๆ ตามสัญญาตม

ผมนิ่งเงียบไม่ปริปาก

“แรงจูงใจไม่ชัด” หลินเทากล่าว “พวกคุณไปชันสูตรศพเถอะ ผมจะโทรหาหัวหน้าแผนกผู้จากแผนกพิสูจน์เอกสารให้ช่วยตรวจสอบลักษณะของตัวอักษรพวกนี้หน่อย ดูซิว่าจะได้เงื่อนงำอะไรไหม”

เจ้าโง่สี่นอนอยู่บนเตียงผ่าศพ เนื่องจากตำแหน่งร่างกายเปลี่ยนแปลงไป บาดแผลที่คอจึงยังมีเลือดไหลซึมอยู่

ผมอยากจะทดสอบความกล้าของเงินซื้ออีวี เลยตั้งใจให้เธอมาช่วยถ่ายภาพตอนผ่าศพ ผมเหลือบมองเงินซื้ออีวีแวบหนึ่ง เธอกำลังพิจารณาสภาพศพอย่างจริงจัง ดูไม่ออกเลยว่าหวาดกลัวบ้างไหม ท่าทางนักศึกษาสาวหยิ่งทะนงคนนี้จะไม่ธรรมดาจริง ๆ

เจ้าโง่สี่เปลือยท่อนบน สวมกางเกงผ้าฝ้ายบาง ๆ ตัวหลวมโพยก กางเกง

ขาดวินัยฝ่ายสภปรกโผล่ออกมาจากรอยขาด ขอบกางเกงมีแถบผ้าคาดไว้แทนเข็มขัด ดูจากรอยยับย่นของแถบผ้าแล้วคาดว่ายามปกติเจ้าโง่สี่คั้งมัดปมไว้ที่ปลายผ้าเพื่อยึดกางเกงไม่ให้หลุด ทว่าตอนที่เขาตาย แถบผ้านี้คลายออก

“สายคาดเอวของเขาคลายออก” ต้าเป่ากล่าว “ไปปัสสาวะหรือเปล่า”

ผมตอบว่า “ไม่แน่ บางทีเขาอาจแก้ออกตอนนอน”

ทั่วทั้งตัวนอกจากบาดแผลที่คอแล้วไม่มีบาดแผลอื่น เขาตายจากการแทงครั้งเดียว

“คุณว่ารอยมีดนี้ดูเล็กผิดปกติไหม” ต้าเป่ากดตรงบริเวณขอบสองข้างของบาดแผล

ผมไม่พูดอะไร ลงมือกรีดผิวหนังลำคอออกตามแบบแผนวิธีผ่าศพทั่วไป และแหวกกล้ามเนื้อคอที่ลึกลง

“พวกคุณดูสิ” ผมกล่าว “นี่คือรอยกรีด แสดงว่ามีคนใช้มีดกรีดตรงตำแหน่งหลอดเลือดแดงแครอทิตบริเวณคอผู้ตาย ทำให้กล้ามเนื้อคอและหลอดเลือดแดงแครอทิตขาดพร้อมกัน เลือดจึงทะลักออกจากปากแผลอย่างรวดเร็ว และเสียชีวิตเพราะขาดเลือดอย่างเฉียบพลัน”

“แค่กรีดทีเดียวก็ถึงหลอดเลือดแดงแครอทิต แม้ปากแผลจะไม่ยาวแต่แม่นยำมาก” ต้าเป่ากล่าว “ฆาตกรปลิดชีวิตในมีดเดียว”

“โดยทั่วไปแล้วรูปแบบการปาดคอที่พบบ่อยมีสองกรณี อย่างแรกคือฆ่าตัวตาย อีกอย่างคือฆาตกรเกรงว่าเหยื่อจะไม่ตาย หลังลงมือฆ่าแล้วจึงปาดคอซ้ำเพื่อกันเหนียว จะได้แน่ใจว่าตายแน่นอน” ผมรับลูกต่อจากเขา “ทว่าสำหรับคดีนี้น่าจะเป็นกรณีถูกฆ่า รอบปากแผลไม่มีรอยทดลองปาด หากเป็นกรณีฆ่าตัวตาย ส่วนมากปลายด้านหนึ่งของรอยปาดจะมีรอยกรีดหลายรอย เรียกว่ารอยทดลองปาด ซึ่งสะท้อนถึงสภาพจิตใจของผู้ตาย”

“เป็นไปได้ไหมว่าผู้ตายเป็นคนปัญญาอ่อน จึงไม่มีความคิดที่จะลองปาดเงินซื้ออวัยวะ”

ผมสายศีรษะ “ก็เพราะเป็นคนปัญญาอ่อนนี่ละจึงยังไม่มีความทำได้ อย่างแม่นยำ ซ้ำยังปาดครึ่งเดียวตายอย่างไม่ลังเล ที่สำคัญคือไม่พบอาวุธที่ใช้ในที่เกิดเหตุเลย แสดงว่าฆาตกรเอากลับไปด้วย”

“จริงด้วย ดูอย่างไรก็ไม่เหมือนฆ่าตัวตาย” ตำรวจปล้นเบิกตากว้าง “อีกอย่างนะ พวกคุณเห็นไหม คมมีดบางมาก ไม่ถึงครึ่งมิลลิเมตร”

“ใช่จริงๆ บาดแผลลึกมากแต่ปากแผลหนีออกไปเมื่อยะ แสดงว่าเป็นมีดขนาดเล็กมาก ใช้คล่อง และบางมากด้วย” ผู้อำนวยการหูกกล่าว “น่าประหลาดจริงๆ ที่ฆาตกรใช้อาวุธซึ่งใช้งานไม่ถนัดแบบนี้”

ผมแค่นเสียดาย “ดูท่าทางฆาตกรจะมั่นใจมากกว่าสามารถใช้มีดเล็กขนาดนี้ฆ่าคนได้ คงเพราะมันรู้โครงสร้างร่างกายเป็นอย่างดี” ผมครุ่นคิดแล้วกล่าวต่อ “สวมถุงมือกับปลอกกรองเท้า ที่สำคัญคือหาตำแหน่งที่เดือนแล้วจะจบชีวิตได้ในมีดเดียว พวกคุณว่าเป็นไปได้ไหมที่เป็นพ่อค้าฆ่าแหละเนื้อที่กลบเกลื่อนอำพรางเก่ง”

“มีเหตุผลนะ” ตำรวจยิงฟันยิ้มพลางว่า “มีโอกาสูงที่จะเป็นมือฆ่าแหละเนื้อ เวลาฆ่าหมูก็ต้องเชือดคอเหมือนกันนี่นา”

ผมขมวดคิ้ว “ข้อสันนิษฐานนี้ไม่มีน้ำหนักพอ พวกเราอย่าเพิ่งด่วนสรุปว่าแต่ยังมีอีกปัญหา ฆาตกรทำอย่างไรจึงสามารถเข้าไปใกล้ผู้ตายโดยไร้สัญญาณแล้วฉวยโอกาสที่อีกฝ่ายไม่ทันระวังตัวลงมือตรงตำแหน่งที่ต้องการเดือนได้”

ตำรวจกล่าวสนับสนุน “ตำแหน่งที่คอลงมือไม่ง่าย ถ้าจู่ๆ คุณจะทำคอกผม คิดว่าผมจะยอมให้คอกหรือไม่”

“อีกอย่างตอนนั้นเจ้าโง่ยังไม่นอน” ผมกล่าว “ดูจากตำแหน่งที่เลือดพุ่ง ขณะนั้นเจ้าโง่ที่น่าจะอยู่ในที่นั่น ถ้ามีคนเข้าไปใกล้เขาจะรู้ตัว หากเห็นคนสวมถุงมือและปลอกกรองเท้า ทั้งยังถือมีดด้วย ต่อให้โง่ยังไม่ยอมขยับเขยื้อนนอน”

“ไม่มีร่องรอยขยับเขยื้อนหรือกักขังหน่วงเหนี่ยวเลย” ผู้อำนวยการหูกซึ่งเป็นผู้ผ่าข้อมือข้อเท้ากล่าวเสริม

กระบวนการผ่าชันสูตรศพเป็นไปอย่างราบรื่น แต่ผลปรากฏว่าพวกเขาไม่พบเบาะแสใด ๆ ที่เป็นประโยชน์เลย เรายังคงตกอยู่ในสภาพเหมือนกับตอนแรกเริ่ม นั่นคือไม่รู้ว่าจะจริงจังที่ก่อคดีคืออะไร ทำไมฆาตกรจึงเข้าใกล้เหยื่อได้อย่างไร้สัมเสียดและสังหารในมิดเดิลเวสต์ อย่างไรก็ตาม ผมรู้สึกตกตะลึงในท่าทีเยือกเย็นของเงินชืออัวร์มาก หญิงสาวคนนี้ได้ถูกการผ่าศพอยู่ข้าง ๆ อย่างเงียบ ๆ ตั้งแต่ต้นจนจบ และถ่ายภาพกระบวนการทั้งหมดไว้อย่างครบถ้วน ผมจำได้ว่าครั้งแรกที่เผชิญกับการผ่าชันสูตรที่เต็มไปด้วยกลิ่นคาวเลือด ผมต้องพยายามระงับใจอย่างสุดกำลัง แต่หญิงสาวที่มีไข้แพทย์นิติเวชคนนี้ก็กลับหน้าไม่เปลี่ยนแปลงและดูไม่สะทกสะท้านเลย ผมรู้ว่าเธอเป็นคนประสาทด้านชาในเรื่องทำนองนี้ หรือเธอแค่สะกดอารมณ์ไว้ไม่แสดงออกมา

พวกเขากลับไปที่เกิดเหตุอีกในตอนบ่าย และลงมือตรวจสอบที่เกิดเหตุในชั้นต่อไป แต่ยังคงไม่มีอะไรคืบหน้า

“ฆาตกรไม่ทิ้งเบาะแสหรือวัตถุพยานใด ๆ ไว้เลย” ผมลากลังขารที่อ่อนล้าเดินไปพลางกล่าวอย่างหดหู่

“ไม่รู้ว่าจะแผนกพิสูจน์เอกสารพบเบาะแสอะไรไหม” ต้าเปากล่าว

“ถ้ามีเบาะแส ป่านนี้คงได้ข่าวแล้ว” ผมมองไปรอบ ๆ เห็นว่าม่านราตรีคลี่เข้าปกคลุมแล้ว จึงเอ่ยว่า “วันนี้กลับกันก่อนเถอะ คดีนี้พวกเราไม่มีเงื่อนงำเลยแม้แต่น้อย ที่ผ่านมาน้อยครั้งมากที่จะเจอกรณีเช่นนี้”

พูดยังไม่ทันขาดคำ โทรศัพท์ของผู้อำนวยการหูกก็ดังขึ้น หลังรับโทรศัพท์สีหน้าของผู้อำนวยการหูลั่นหนังกิ่ง เขาวางสายแล้วกล่าวว่า “ทางตะวันออกของเมืองเกิดอีกคดี เเคราะห์ซ้ำกรรมชดเสียจริง พวกคุณจะไปดูกับเราไหม”

“ไปอยู่แล้ว!” เงินชืออัวร์จึงตอบก่อนผม

2

ระหว่างเดินทางไปฝั่งตะวันออกของเมือง เงินชื่ออีวีได้รับโทรศัพท์จากอาจารย์ครั้งหนึ่ง ฟังจากคำพูดโต้ตอบของเธอ คาดว่าอาจารย์คงจะถามไถ่เกี่ยวกับสภาพการณ์ของคดีนี้ และถามความรู้สึกของเธอเมื่อได้ดูการผ่าชั้นสูตรศพครั้งแรก แต่เงินชื่ออีวีตอบอย่างประหยัดถ้อยคำ ดูเหมือนจะไม่สนใจทำที่ห้วงใยของอาจารย์นัก ตอนพูดเรื่องความรู้สึกที่ได้ดูการผ่าศพก็เพียงแต่ตอบอย่างผิวเผิน แต่ผมลึนึกอีกจก อาจารย์โทรศัพท์หาเธอแต่กลับไม่โทรหาผม หรือว่าอาจารย์กำลังทดสอบพวกเรา ดูว่าพวกเราที่คัดค้านไม่ยอมรับเธอเข้าร่วมแต่แรกกลั่นแกล้งอะไรเธอบ้างไหม อาจารย์ช่างทุ่มเทเอาใจใส่เสียจริงๆ เลย

เรามาถึงฝั่งตะวันออกของเมือง ถนนแคบมาก บ้านเรือนอาคารสองฟากก็แออัด ดูแล้วไม่เหมือนเมืองหลวงของมณฑลเลย บนถนนสายเล็กๆ ในเขตที่พิภกาศัยมีรถตำรวจจอดอยู่หลายคัน ตำรวจลึบกว่านายแยกกันสอบถามผู้คนเป็นกลุ่มๆ

“ฉันรู้สึกที่บ้านของผู้จัดการเหมียวที่อยู่ฝั่งตรงข้ามดูผิดสังเกต” หญิงกลางคนคนหนึ่งยื่นพังกาแพงพูดกับตำรวจ เธอสวมชุดนอน ทำทางเหมือนยังตกใจไม่หาย

“ไม่ต้องกลัว พวกเราจะคลี่คลายคดีให้ได้ครับอาช้อจาง” ตำรวจปลอบโยน

“เธอตัวลั่นอย่างเห็นได้ชัด” ตำเป่ากระซิบกับผม “คงตกใจกลัวมาก”

นี่เป็นคืนตันฤดูใบไม้ผลิ แม้อากาศจะไม่ร้อนแต่ก็ไม่หนาวเย็น เมื่อเกิดคดีฆาตกรรมเพิ่มอีกคดี พวกเราจึงพยายามสะบัดความเหน้อยล้าแล้วก้าวเข้าสู่สมรภูมิใหม่ พวกเราเย็นล้อมอาช้อจางและฟังเธอเริ่มเล่าเหตุการณ์ตอนแจ้งความ

ครึ่งชั่วโมงก่อนหน้านี้ อาซัจจางกินข้าวในบ้านของตนเสร็จแล้วก็นอนดูโทรทัศน์อย่างสบายอารมณ์บนโซฟา ก่อนจะบังเอิญเหลือบไปเห็นว่าบนหน้าต่างชั้นสองตรงข้ามระเบียบียงมีบางอย่างผิดปกติ

ที่นี่เป็นซานเมืองที่ยังไม่ได้พัฒนาอย่างสมบูรณ์ มีที่พักอาศัยสองชั้นตั้งอยู่แออัด เนื่องจากอีกไม่นานจะเริ่มสร้างสถานีรถไฟความเร็วสูง ที่ดินแถวนี้จึงมีค่าราคาแพง แต่ละครั้วเรือนกำลังจะกลายเป็นเศษขี้ เนื่องจากบรรดาเจ้าของบ้านต่างอยากได้ค่าชดเชยตอนรื้อถอนมากหน่อย จึงซ่อมแซมบ้านของตนจนดูดีเป็นพิเศษ และพากันต่อเติมเรือนเล็กที่ลานบ้าน มองจากไกล ๆ จะเห็นว่าที่พักอาศัยแถบนี้ติดกันเป็นพีตจนแยกไม่ออกว่าหลังไหนเป็นของใคร

เป็นที่รู้กันดีว่าถิ่นนี้เปรียบดังทำเลผ้าชีวรี่ห่อทองโดยแท้ คนที่มองการณ์ไกลจำนวนมากซึ่งไม่รู้เหมือนกันว่าไปได้ยินข่าวจากไหนว่าที่นี่มีโครงการจะพัฒนารถไฟลอยฟ้า ต่างพากันซื้อบ้านเก็บไว้ตั้งแต่หลายปีก่อน นั่งรอให้ขึ้นราคาตอนรื้อถอน แล้วกอบโกยกำไรก้อนใหญ่

อาซัจจางเป็นผู้อาศัยแต่เก่าก่อน จึงคุ้นเคยกับคนแถวนี้เกือบทุกบ้าน โดยเฉพาะบ้านผู้จัดการเหมียวที่อยู่ตรงข้ามบ้านเธอ ยามปกติแค่มองจากระเบียงบ้านก็เห็นความเคลื่อนไหวของพวกเขาแล้ว ดังนั้นอาซัจจางจึงรู้เรื่องสมาชิกทั้งสี่ในครอบครัวนี้อย่างทะลุปรุโปร่งยิ่งกว่าใคร บางครั้งแสงไฟในห้องนอนของผู้จัดการเหมียวจะสะท้อนภาพเงายามสองสามมีภรรยาจู้จี้กัน อาซัจจางยังชี้ให้สามีดูอย่างอิจฉา คนบ้านนั้นมักมีแต่เสียงหัวเราะและพูดคุยอย่างรักใคร่กลมเกลียวกันดี เรียกได้ว่าเป็นแบบอย่างของสังคมปรองดองเลยละ แต่คืนนี้เธอพบว่าผิดปกติ

ไฟหัวนอนของผู้จัดการเหมียวเปิดอยู่เช่นเดียวกับยามปกติ สาดส่องจนม่านหน้าต่างสว่างไสว แต่บนม่านขาวสะอาดกลับปรากฏรอยเงาเงียง ๆ แฉ่ง ๆ ไม่ขยับและไม่เปลี่ยนรูปร่างเลย อาซัจจางสงสัยจึงรีบโผล่ออกไปที่ระเบียง พอเห็นในระยะใกล้ เธอจึงพบว่าที่แตรอยเงานั้นคือรอยเลือดสีแดงฉาน!

อารามตกใจอาจจางจึงลากสามีอ้อมไปหน้าบ้านผู้จัดการเหมียว พอ
ผลึกประตูที่แง้มไว้เข้าไป ศพสองศพและเลือดกองใหญ่ในห้องรับแขกก็ปรากฏ
แก่สายตา อาช้อจางตกใจจนเข้าอ่อนทรุดลงกับพื้น อ้าปากค้างพูดไม่ออก
สามีเธอเป็นฝ่ายล้วงโทรศัพท์ที่ออกมาด้วยมือสั้นระริกก่อนกดเบอร์ 110 เพื่อแจ้ง
ตำรวจ

“ทำไมครอบครัวดี ๆ แบบนี้ต้องมีอันเป็นไปด้วย ฆาตกรจะฆ่าใครก็
ไม่ควรฆ่าพวกเรานี้หนา! เมื่อก่อนตอนยุคสมัยของพวกเรา แบบนี้เรียกว่า
‘ครอบครัวห้าดี’⁴ เลยเชียวนะ!” อาช้อจางสีหน้าหดหู่ “คนว่ากันว่าแม่ผัวกับ
ลูกสะใภ้อยู่ด้วยกันยาก แต่แม่ผัวกับสะใภ้บ้านนี้สนิทกันยิ่งกว่าแม่ลูกแท้ ๆ
เสียอีก จูงมือเดินกันทุกวันและคุยกันยิ้มแย้มเสมอ ตอนฉันคุยกับเสี่ยวอิวี่ เธอ
ยังบอกเลยว่าเธอโชคดีที่ได้แม่ผัวที่รักและเอ็นดูเธอมาก ดีจริง ๆ นะ น่าอิจฉา
จริง ๆ! ทำไมถึงมีอันเป็นไปกันได้เล่า เอ้อ จริงสิคุณตำรวจ ในบ้านพวกเรามี
ใครรอดไหม”

ตำรวจหลุบตาลง สันคีระหะแล้วถามว่า “คุณกับสามีคุณได้เข้าไปใน
ที่เกิดเหตุหรือเปล่า”

นี่เป็นคำถามมาตรฐานที่ผู้ทำคดีต้องถามผู้แจ้งเหตุ เพื่อใช้แยกแยะ
ร่องรอยในที่เกิดเหตุ

“เปล่า” อาช้อจางกล่าว

“เอาละ เข้าไปได้แล้ว” หลินเทาในชุดตรวจการณ์เดินออกมาจาก
ที่เกิดเหตุ “เราเปิดทางเข้าออกที่เกิดเหตุ⁵ ให้แล้ว ตอนเข้าไปอย่าเหยียบเขต

⁴ ช่วงทศวรรษ 1950 สมาคมสตรีแห่งประเทศไทยสนับสนุนแนวคิด “ครอบครัวห้าดี” เพื่อปลูกฝัง
วัฒนธรรมครอบครัวห้าประการ ได้แก่ เคารพคนทุุกวัย ชายหญิงเท่าเทียม สามภรรยารักใคร่ ชยัน
อดออม เพื่อบ้านสามัคคีกลมเกลียว

⁵ หมายถึงเส้นทางจากพื้นที่ไม่หวงห้ามด้านนอกที่เกิดเหตุเข้าสู่ใจกลางที่เกิดเหตุ ซึ่งเจ้าหน้าที่พิสูจน์
หลักฐานต้องสำรวจพื้นผิวและวาดขอบเขตพื้นที่ซึ่งอาจมีร่องรอยหรือวัตถุพยาน จากนั้นแพทย์นิติเวช
จะเข้าสู่ที่เกิดเหตุโดยหลีกเลี่ยงไม่เหยียบเขตที่วาดไว้ เพื่อตรวจสอบสภาพศพและสภาพที่เกิดเหตุเบื้องต้น

เส้นสีขาวล่ะ”

“ก็ว่าง” ต้าเป่ามักถามคำถามนี้เสมอ

“สภาพน่าอนาถมาก หัวว่าง” หลินเทาตอบ

“มีเบาะแสวัตถุพยานที่เป็นประโยชน์ใหม่” ผมถาม

หลินเทาพยักหน้า “มีรอยร่องเท้าเป็นอันเลือดแต่ไม่ชัดเจน ใช้เป็นเบาะแสสำหรับคัดกรองตอนสืบสวนไม่ได้ แต่อาจใช้เป็นหลักฐานมัดตัวฆาตกรได้”

“นั่นก็ถือว่าสำคัญ” ผมค่อยวางใจหน่อย “รูปคดีพอจะเป็นไปในทางไหนได้บ้าง”

“ไม่แน่ใจ” หลินเทากล่าว “แต่ที่เกิดเหตุมีร่องรอยรื้อค้น ยังตัดประเด็นซึ่งทรัพย์สินไม่ได้”

“เข้าใจละ” ผมสวมอุปกรณ์ตรวจการณ์พลางเรียกต้าเป่ากับเงินซืออีวีที่กำลังยืนฟังตำรวจรายงานสภาพเบื้องต้น แล้วเข้าไปที่เกิดเหตุพร้อมกัน

ที่เกิดเหตุเป็นบ้านสองชั้น ชั้นล่างเป็นห้องรับแขกและห้องอาหาร ชั้นสองเป็นห้องนอนและห้องน้ำ นอกตัวบ้านแยกออกไปเป็นปีกขนาดเล็ก ใช้เป็นห้องครัวและห้องใช้สอยอื่น ๆ ตัวบ้านตกแต่งอย่างพิถีพิถันสมกับรสนิยมของผู้บริหารระดับกลางของบริษัทเอกชน จากที่ได้ยินนาฬิกาจางเรียกเขาว่า “ผู้จัดการเหมียวอย่างนั้น ผู้จัดการเหมียวแบบนี้” ดูท่าเจ้าของบ้านน่าจะเป็นผู้จัดการใหญ่ของบริษัท

ห้องรับแขกชั้นล่างมีศพผู้หญิงสองศพนอนหงายอยู่ เลือดผ้าเรียบร้อยใบหน้าเต็มไปด้วยเลือดจนแยกแยะไม่ออก เท่าที่ทราบจากรายงานเบื้องต้น เมื่อคู้ พวกเธอน่าจะเป็นนางหวางซิวหลี มารดาของเหมียวเจิ้งเจ้าของบ้าน และนิฉวนจื่อแม่บ้านของพวกเขา เหมียวเจิ้งและภรรยา กับบุตรวัยเจ็ดขวบถูกฆ่าตายในห้องนอนชั้นสอง

เหมียวเจิ้งพุดอยู่หน้าประตูใหญ่ของห้องนอน อีวีลี้ภรรยาของเขาและเหมียวเหมียวบุตรชายนอนหงายอยู่สองข้างของเตียง

ผมกับต้าเป่าพิจารณาตำแหน่งและทิศทางของศพคร่าว ๆ แล้วกลับไปยังที่เกิดเหตุชั้นล่างเพื่อเริ่มตรวจศพเบื้องต้น แม้จะเผชิญกับสถานที่ที่เกิดเหตุซึ่งตลบพุ่งด้วยกลิ่นคาวเลือดของคนตายห้าคน แต่เงินซื้ออวัยวะคงไม่มีแหวหวาดกลัว เพียงแต่ยกกล้องลั่นชัตเตอร์ดัง “แชะๆ”

“แม่บ้านอยู่ใกล้ประตูใหญ่มากที่สุด บาดแผลอยู่ที่บริเวณกระหม่อม” ผมแหวกเส้นผมบนศีรษะของแม่บ้านอย่างระมัดระวัง พบว่าบริเวณใกล้บาดแผลโชกเลือด “ปากแผลเห็นไม่ชัด แต่ไม่เหมือนแผลจากของมีคม”

“บาดแผลของหวางชิวหลีก็อยู่ที่ศีรษะ ตำแหน่งหลักคือท้ายทอย” ต้าเป่ากล่าว “เลือดท่วม คุณลักษณะบาดแผลไม่ชัดเช่นกัน”

ในเมื่อไม่สามารถตรวจสอบบาดแผลในที่เกิดเหตุได้ชัดเจน พวกเราจึงไม่พลิกศพต่อ เพื่อจะได้ไม่ทำลายลักษณะดั้งเดิมของศพ หากกลับไปห้องชันสูตรคงจะมีเวลาดูบาดแผลให้ละเอียดกว่านี้

ผมเดินไปใกล้ศพหวางชิวหลี เห็นว่าพื้นกระเบื้องข้าง ๆ ก่อนขาของเธอ ดูเหมือนจะมีร่องรอยบางอย่าง ผมหยิบไฟฉายตรวจการณืมาส่อง เห็นรอยครูดรอยหนึ่งบนพื้นกระเบื้อง ปลายสุดของรอยนี้เป็นลายพื้นรองเท้าซึ่งตรงกับลายรองเท้าแตะที่ผู้ตายสวม นี่เป็นรอยถีบของผู้ตาย

“ลักษณะของรอยนี้น่าสนใจ” ผมย่อตัวลงตรวจดู “มีรอยยาวเป็นแถบหนึ่งรอย และมีรอยเล็ก ๆ อีกจำนวนหนึ่ง ดูเหมือนจะยังพอมองเห็นลายพื้นรองเท้าได้บ้างจากรอยเหล่านี้ หลินเทา นายคิดยังไง”

หลินเทาหรีตากล่าวว่า “ฉันว่านะ พอผู้ตายได้รับบาดเจ็บจึงล้มลง เท้าจึงเหยียบไถลไปกับพื้น”

“เห็นด้วย” ผมกล่าว “บาดแผลของผู้ตายรวมกันอยู่ตรงท้ายทอย ตอนฉันคลำดูรู้สึกได้ว่าเป็นบาดแผลถีบ บาดแผลถีบเหล่านี้น่าจะเป็นตัวบ่งชี้ได้ว่าร่างของผู้ตายจริงอยู่กับที่ขณะถูกทำร้าย จึงแน่ใจได้ว่าตอนนั้นเธอคงไม่ได้ยินอยู่ เพราะถ้าได้ยินอยู่ร่างกายย่อมเคลื่อนไหว ตำแหน่งร่างจะไม่อยู่กับที่

ดังนั้นเธอน่าจะถูกทำร้ายตอนนอนหลับอยู่กับพื้น เมื่อเป็นเช่นนี้ก็อธิบายเรื่อง รอยถีบได้ ขณะผู้ตายถูกทำร้าย สองเท้าครูดไปกับพื้น จึงปรากฏร่องรอย ลักษณะนี้”

“การวิเคราะห์นี้มีประโยชน์อย่างไร” เงินซื้ออัวร์กาม

“มีประโยชน์ลิ นี่แสดงว่าฆาตกรพลิกศพหลังฆ่าเหยื่อ” ผมเห็น เงินซื้ออัวร์กามใจเรียนรู้อีกกล่าวด้วยน้ำเสียงเป็นกันเอง “เราพบศพนอนหงาย ซึ่ง ไม่สอดคล้องกับข้อมูลที่เราวิเคราะห์ว่าเหยื่อโดนทำร้ายในท่านอนคว่ำ”

“ทำไมฆาตกรต้องพลิกศพด้วย” เงินซื้ออัวร์กามต่อ

ผมสั่นศีรษะ “ส่วนศีรษะของศพมีแต่เลือด ผมเลยยังไม่กล้าสรุป ไว้ชั้นสูตรศพเสร็จก็จะรู้เอง”

เมื่อพูดจบผมก็เดินไล่ไปตามรอยเท้าเปื้อนเลือดลึบกว่ารอยหนึ่งรอบ ที่เกิดเหตุมีรอยเท้าเปื้อนเลือดกระจายอยู่ค่อนข้างมาก ทิศทางแตกต่างกันไป แต่ดูออกว่าเป็นพื้นรองเท้าลายเดียวกัน

“ถึงลายพื้นรองเท้าจะเป็นแบบเดียวกัน แต่ก็ไม่แน่ว่าจะมีคนร้ายแค่ คนเดียว จริงไหม” ผมกล่าว “เป็นไปได้ไหมที่มีคนร้ายสองคนหรือมากกว่านั้น ซึ่งรองเท้าแบบเดียวกันมาก่อคดี”

หลินเทาสายหน้าปฏิเสธ “ฆาตกรมีคนเดียว ฉันสำรวจรอยเท้าพวกนี้ จนทั่วแล้ว พื้นรองเท้ามีรอยลึบตรงกันหมด เป็นไปไม่ได้ที่ฆาตกรจะ ปลอมแปลงเอกลักษณ์นี้ อีกอย่างที่เกิดเหตุมีเลือดมาก ถ้ามีคนร้ายสองคน อีกคนต้องทิ้งรอยเท้าไว้แน่”

ผมผงกศีรษะเห็นด้วย

เมื่อดูอย่างละเอียด รอยเท้าเปื้อนเลือดเริ่มจากกองเลือดที่ศีรษะของ แม่บ้านต่อเนื่องไปถึงข้างศีรษะของศพวางชีวาลี จากนั้นจึงวนมาบรรจบกัน ทอดยาวไปสู่ทางขึ้นบันได

“ดูสิ คนคนนี้ก้าวยาวจริง” หลินเทาใช้เท้าข้างหนึ่งยื่นข้างรอยเท้าเลือด

อีกข้างก้าวออกไปสุดช่วงขา “ฉันต้องก้าวทำนี่ถึงจะเท่ากับก้าวเดียวของมัน”

“คนร้ายเป็นยักษ์หรือ” ต้าเป่าดันแว่น

“นี่แสดงให้เห็นสองประเด็น” หลินเทาถลกตาใส่ต้าเป่า “ข้อหนึ่ง หลังจากคนคนนี้น้ำหวางชีวหลี่เสร็จก็วิ่งขึ้นชั้นบนต่อ ข้อสอง คนคนนี้น่าจะ ตัวสูงมาก”

“เรื่องตัวสูงนะใช่แน่ๆ” ผมกล่าว “ฉันก็มีหลักฐาน”

“เอ๊ะ” ต้าเป่าซิงถาม “หลักฐานอะไร”

ผมไม่ตอบต้าเป่า เพียงแต่กวักมือเรียกทุกคนขึ้นไปชั้นบนอีกครั้ง

รอยเท้าเป็นรอยเลือดที่ชั้นบนและทะเยุ่ยงยิ่งกว่า แต่ยังคงแยกแยะได้ว่าเป็นรอยเท้าคู่เดียวกัน รอยเท้าเป็นรอยเลือดเริ่มทับกันและทะเยุ่ยงตั้งแต่ประตูห้องนอนใหญ่ แสดงว่าฆาตกรปะทะกับเหยื่อตรงนี้ แต่การต่อสู้ก็ยุติเมื่อเหมียวเจิ้ง ชายเจ้าของบ้านที่ไร้อาวุธล้มลงกับพื้น

ดูจากรอยเท้าแล้ว หลังจากฆาตกรฆ่าเหมียวเจิ้งก็ตรงเข้าไปในห้อง ตอนสองแม่ลูกไปที่มุมห้องแล้วฆ่าทิ้ง ระหว่างที่คนร้ายตอนพวกเธอให้ถอยหลังสองแม่ลูกต่างอยู่ในท่าหนึ่งยองๆ หลังถูกทำร้ายที่ศีรษะ ปรากฎร่องรอยว่าเลือดไหลลงมาตามศีรษะและลำคอ ก่อนหยดลงบนเสื้อผ้าบริเวณต้นขาและน่อง รอยเลือดไหลนี้บอกให้รู้ว่าสองแม่ลูกถูกตีขณะหนึ่งยองๆ และยังบ่งบอกว่าสองแม่ลูกไม่ได้ซัดขึ้น

โดยเฉพาะใบหน้าของอวิ๋วลี่ นอกจากเต็มไปด้วยเลือดแล้ว ยังพอจะมองเห็นคราบน้ำตาลจางๆ ด้วย

เนื่องจากพื้นผิวของที่เกิดเหตุเรียบลื่น สะอาด และเต็มไปด้วยรอยเท้าเลือด จึงทำให้เราจำลองสถานการณ์ได้ง่าย พวกเราสันนิษฐานเส้นทางเดินของฆาตกรหลังลงมือเสร็จได้จากทิศทางของรอยเท้าเหล่านี้เอง ด้วยเหตุนี้จึงสามารถวินิจฉัยการเคลื่อนไหวและวัตถุประสงค์ของมันได้ด้วย

หลินเทาเดินตามรอยเท้าเลือดบนพื้น “หลังฆาตกรล้างหารเหยื่อเสร็จ

ก็เริ่มคันห้อง”

ตู้เสื้อผ้าในห้องนอนใหญ่และห้องนอนอีกห้องถูกรื้อค้น ฆาตกรค้นข้าวของอย่างมุ่มบ่าม แทบจะรื้อของในตู้ออกมาจนหมด กระจัดกระจายเกลื่อนเต็มพื้น ที่บานประตูของตู้เสื้อผ้าใหญ่ยังมีรอยถุงมือเปื้อนเลือดด้วย แสดงว่าฆาตกรสวมถุงมือเข้ามาในที่เกิดเหตุ นอกจากนี้รอยเลือดที่เป็นตามข้าวของในตู้เสื้อผ้าใหญ่ก็บอกให้ทราบว่ หลังฆาตกรฆ่าเหยื่อเสร็จก็ลงมือค้นข้าวของทันที

หลังรอยเท้าเลือดออกจากห้องนอนใหญ่ก็มุ่งไปยังห้องนอนเล็ก ฆาตกรรื้อค้นตู้เสื้อผ้าใหญ่ในห้องนอนเล็กเช่นกัน พอออกจากห้องนอนเล็กก็ตรงไปที่ห้องน้ำ แต่หลังจากนั้นพวกเขากลับไม่พบรอยเท้าที่เดินออกมา

“ดูจากรอยเท้า แสดงว่าฆาตกรไปห้องน้ำเพื่อล้างรอยเลือดตามตัว” หลินเทากล่าว “และล้างได้สะอาดทีเดียว”

“แน่นอนแล้ว ขณะฆาตกรลงมืออาจยังไม่ค้ำมีด ฆาตกรคงไม่ออกไปที่ถนนในสภาพเลือดเต็มตัวกระมัง” ต้าเป่าเข้าใจพฤติกรรมของฆาตกร

“ฆาตกรรื้อค้นเฉพาะตู้เสื้อผ้าหรือ” ผมเปิดตู้หัวเตียง ข้าวของในนั้นเป็นระเบียบเรียบร้อย

“นั่นนะสิ” ต้าเป่ากล่าว “ตู้วางโทรทัศน์เอย โต๊ะเครื่องแป้งเอย ไม่มีร่องรอยรื้อค้นเลย”

“ใช่” หลินเทาพยักหน้า จากนั้นก็ส่ายหน้าอย่างแรง “ไม่ๆๆ ไม่ใช่แค่ตู้เสื้อผ้าสองตู้นี้ ฆาตกรค้นตู้เย็นชั้นล่างด้วย”

“ค้นตู้เย็นนั้นหรือ” ผมประหลาดใจมาก

หลินเทาว่าต่อ “เมื่อก็ตอนพวกนายอยู่ชั้นล่างไม่ได้สังเกตหรือ มีตู้เย็นตั้งอยู่ตรงมุมห้องอาหาร ข้าวของในนั้นทั้งพวกเกี้ยว ซาลาเปา เนื้อแช่แข็ง ล้วนตั้งอยู่ข้างนอกหมดเลย แสดงว่าฆาตกรรื้อค้นตู้เย็นด้วย”

ตอนตรวจชั้นล่าง เนื่องจากเรามัวจดจ่อที่รอยเท้าเลือดบนพื้น จึงไม่ทัน

สังเกตเห็นว่ามีห้องอาหารมีตู้เย็น และยังไม่ได้สังเกตเห็นตู้เย็นถูกรื้อออกมา

“พฤติกรรมนี้ น่าสนใจ” ผมก้มหน้าครุ่นคิด

“อีกอย่าง ช่างตู้เย็นไม่มีรอยเท้าเป็นอันเลือด” หลินเทากล่าว “ฆาตกร น่าจะล้างตัวที่ชั้นบนเสร็จเรียบร้อยแล้วจึงลงมาชั้นล่าง”

“ดูท่าคดีนี้งานพิสูจน์หลักฐานของพวกนายจะราบรื่นทีเดียว” ผมกล่าว “อย่างน้อยก็จำลองสถานการณ์เสร็จแล้ว ตอนนี่ก็จะสองทุ่มแล้ว ปล่อยให้พนักงานสถานเก็บศพมาขนศพเถอะ พวกเราไปฟังสถานการณ์จากทางแผนกคดีกันก่อน แล้วค่อยไปชันสูตรศพ”

สถานีตำรวจประจำเมืองหลงฟานทำเรื่องขอใช้บ้านชั้นเดียวหลังหนึ่งในบริเวณใกล้เคียงกับที่เกิดเหตุเป็นศูนย์บัญชาการชั่วคราว นอกจากหัวหน้าชุดคดีและเจ้าหน้าที่สืบสวนหลายนายซึ่งกำลังศึกษามาตรการสืบสวนแล้ว คนอื่น ๆ ต่างได้รับคำสั่งให้ไปสอบปากคำข้างนอก

หัวหน้าชุดสืบสวนรู้ว่าพวกเราเข้ามาเพราะอยากรู้สถานการณ์การสืบสวนเบื้องต้น จึงเริ่มอธิบายทันทีโดยไม่อ้อมค้อม “ผู้ตายชื่อเหมียวเจิ้ง อายุสามสิบแปดปี จบจากสถาบันมีชื่อ เป็นผู้บริหารฝ่ายเทคนิคของบริษัทกั๋วหลินเทคโนโลยี ถือเป็นผู้บริหารหลักของบริษัท เมื่อกี้พวกเราตรวจสอบจากข้อมูลในเครือข่ายของกรมตำรวจ จึงทราบว่าหลายวันก่อนเหมียวเจิ้งต้องสงสัยคดีเปิดเผยความลับทางธุรกิจ หน่วยงานในกรมของเรากำลังสืบเรื่องนี้อยู่ แต่ไม่มีหลักฐานที่ชัดเจนจึงยังไม่ได้ควบคุมตัว”

“เปิดเผยความลับทางธุรกิจหรือ” ผมลู่บ่คาง

“อือ” เจ้าหน้าที่สืบสวนกล่าวต่อ “มีคนฟ้องว่าเขาแอบขายความลับของบริษัท เราจึงสืบสวนไปตามขั้นตอน มารดาของเหมียวเจิ้งชื่อหวางซิวหลี อายุหกสิบหกปี เดิมเป็นรองอธิบดีกรมการปกครองชุมชน เกษียณมาสิบกว่าปีแล้วเป็นคนอ่อนโยนจิตใจดี ชาวบ้านบอกว่านางกับลูกสะใภ้คืออิวี่ลี่ลี่สนิทสนมกันดีเหมือนแม่ลูก อิวี่ลี่ลี่อายุสามสิบเอ็ดปี เปิดร้านขายเสื้อผ้าแฟชั่นในเว็บไซต์

เถาเป่า นอกจากออกไปสั่งสินค้าหรือไปเดินช้อปปิ้งกับแม่สามีแล้ว เวลาส่วนมากเธอจะอยู่บ้าน ที่บ้านยังมีแม่บ้านคนหนึ่ง อายุห้าสิบสองปี เพิ่งจ้างมาได้เดือนเดียว สมาชิกอีกคนที่เหลือคือลูกชายวัยเจ็ดขวบ แล้วทางพวกคุณตรวจสอบได้เรื่องอะไรบ้าง”

หลินเทากล่าว “สภาพที่เกิดเหตุเดือดร้อนมาก พวกเราไม่เพียงได้พยานวัตถุ แต่ยังจำลองเหตุการณ์ได้ด้วย ฆาตกรน่าจะเคาะประตูบ้านเข้ามา เพราะประตูใหญ่ชั้นนอกไม่มีร่องรอยงัดแงะ หน้าต่างก็อยู่ในสภาพสมบูรณ์ดี หลังเข้าไปในบ้านแล้ว ฆาตกรทำร้ายแม่บ้านกับหวางชิวหลีก่อน ทั้งสองคงจะร้องขอความช่วยเหลือ จึงทำให้สมาชิกครอบครัวอีกสามคนที่อยู่ชั้นบนตกใจ ฆาตกรรีบวิ่งขึ้นไปชั้นบน ปะทะกับเหมียวเจิ้งที่หน้าประตู ทั้งสองต่อสู้กันอยู่ชั่วระยะสั้น ๆ แต่เพราะเร็วแรงและอาวุธห่างชั้นกันมาก เหมียวเจิ้งจึงถูกทำร้ายจนตายอย่างรวดเร็ว จากนั้นฆาตกรก็ต้อนสองแม่ลูกไปที่มุมห้องแล้วฆ่าทีละคน หลังจากฆ่าเหยื่อ ฆาตกรยังรื้อค้นตู้เสื้อผ้าไปใหญ่ในห้องนอนทั้งสองห้อง ก่อนจะไปที่ห้องน้ำเพื่อล้างคราบเลือด แล้วลงไปค้นตู้เย็นที่ชั้นล่าง สุดท้ายจึงออกจากที่เกิดเหตุ”

“ลงความเห็นว่าคุณฆาตกรได้ไหม” เจ้าหน้าที่สืบสวนถาม

ผมส่ายหน้าพลางตอบ “จุดที่รื้อค้นค่อนข้างแปลก ตู้เสื้อผ้าใหญ่กับตู้เย็นไม่ใช่ที่เก็บของมีค่า โดยทั่วไปคดีฆาตกรต้องเลือกค้นตู้หัวเตียงหรือโต๊ะเครื่องแป้งก่อน แต่สองจุดนี้กลับไม่ถูกค้น”

“คุณหมายความว่าพฤติกรรมรื้อค้นทำเพื่ออำพรางที่เกิดเหตุและเบี่ยงเบนความสนใจของตำรวจหรือ” เจ้าหน้าที่สืบสวนถาม

“ประเด็นนี้ก็ยังไม่ชัดเจน” ผมตอบ

“เออละ” เจ้าหน้าที่สืบสวนกล่าว “พวกเราเองก็รู้สึกว่ฆาตกรใช้เวลาในที่เกิดเหตุสั้นมาก ดูไม่เหมือนคดีฆาตกรแต่คล้ายฆาตกรรมจากความแค้นมากกว่า พวกเราจะเดินหน้าสืบเรื่องสายสัมพันธ์ในสังคมของเหมียวเจิ้งต่อ

โดยเฉพาะกับคนที่ฟ้องเขา”

“อ้อ” ผมผงกศีรษะ “ผมก็จะไปชั้นสุตรศพแล้วละ”

3

มีศพห้าศพ ถ้าไล่ชั้นสุตรทีละศพคงต้องใช้เวลาอย่างน้อยสิบชั่วโมง
ตอนนี้สองทุ่มเศษแล้ว อย่างนี้มีหวังต้องทำงานเช้าแน่ๆ

ยังดีที่ศูนย์ชั้นสุตรศพประจำเมืองหลวงของมณฑลมีห้องผ่าศพสองห้อง
แต่ละห้องมีเตียงผ่าศพสองถึงสามเตียง ประตูห้องผ่าศพอยู่ตรงข้ามกันพอดี
การออกแบบเช่นนี้ทำให้ผ่าศพพร้อมกันได้หลายเตียง ยกกระต๊อบประสิทธิภาพการ
ทำงานขึ้นอย่างมาก เวลาผ่าศพ แค่เดินออกจากประตู แพทย์นิติเวชแต่ละกลุ่ม
ก็สามารถหารือกับแพทย์นิติเวชในห้องผ่าศพอีกห้องได้สะดวก

ผมกับต้าเป่าเข้าห้องชั้นสุตรหมายเลขหนึ่ง รับผิดชอบชั้นสุตรสองศพ
ที่อยู่ชั้นล่าง เงินซื้ออิวร์บ้านที่บั้นทีกภาพ ส่วนผู้อำนวยการหมู่แห่งกรมตำรวจ
ประจำเมืองหลวงพานกับแพทย์นิติเวชทานใช้ห้องชั้นสุตรหมายเลขสอง เริ่ม
ปฏิบัติงานพร้อมกัน โดยรับผิดชอบชั้นสุตรสามศพที่อยู่ชั้นบน มีหลินเทา
ทำหน้าที่บั้นทีกภาพ

บาดแผลที่ทำให้วางชีวิตและฉินฉวนจื่อถึงแก่ชีวิตอยู่บริเวณศีรษะ

ผมกับต้าเป่าช่วยกันโกนผมศพบนเตียงทั้งสองศพทีละศพจนต่างก็เผย
ให้เห็นบาดแผลที่ศีรษะ ปากแผลของทั้งสองฉีกขาดตรงมุม ขอบบาดแผล
ไม่เรียบ ยังเห็นสะพานเนื้อเยื่อในแผล บาดแผลหลายรอยไขว้ไปมา แต่ดูออก
ว่าทุกแผลล้วนมีรอยถลอกบริเวณขอบ

“ผู้ตายทั้งสองเสียชีวิตเพราะบาดแผลที่ศีรษะอันเนื่องมาจากวัตถุไม่มีคม”
ผมคลำกะโหลกผู้ตาย “รู้สึกได้เลยว่ากะโหลกของผู้ตายทั้งสองแตกละเอียด”

“ชั้นสูตฺรศพหวางชีวฺหฺลิก่อนเถอะ” ต้าเป่าเห็นเจ้าหน้าทีเก็บบภาพลักษณะตั้งต้นของส่วนไบหน้าเสร็จแล้ว จึงเริ่มดำเนินการตามขั้นตอนชั้นสูตฺรศพมาตรฐาน โดยหาวัตถุพยานจากส่วนต่าง ๆ ที่ว่าง

ผมตัดผ้าก๊อชชิ้นหนึ่งชุบน้ำแล้วเริ่มทำความสะอาดคราบเลือดบนไบหน้าของหวางชีวฺหฺลิก่อน เคราบเลือดแห้งเป็นสะเก็ดแล้วจึงติดแน่นกับผิวหน้า

ไบหน้าของหวางชีวฺหฺลิก่อนๆ เผยโฉม ขณะเดียวกันหลังจากเช็ดคราบเลือดออก ก็ปรากฏบาดแผลแห่งหนึ่งตรงรอยเย็บย่นบนหน้าผาก

“เอ๊ะ” ต้าเป่านั่งยองลงพิจารณาบาดแผลจำนวนมากที่ท้ายทอยของหวางชีวฺหฺลิก่อน “บาดแผลอื่น ๆ ล้วนอยู่ที่ท้ายทอย ทำไมจึงมีแผลหนึ่งที่หน้าผากหรือว่าถูกทำร้ายตอนนอนคว่ำ หน้าผากเลยโชนกับพื้นจนเป็นเช่นนั้น”

ผมส่ายศีรษะกล่าวว่า “ไม่ทราบ กรณีบาดแผลโชนกับพื้นกระเบื้องแบบนี้ อย่งมากก็ถลอกไม่ถึงกับฉีกขาดจนเห็นปากแผล อีกอย่างรอบปากแผลมีรอยถลอกด้วย แสดงว่าเป็นบาดแผลที่เกิดจากอาวุธซึ่งมีพื้นที่ผิวสัมผัสค่อนข้างจำกัด”

ต้าเป่าดูเหมือนจะคิดได้ จึงผงกศีรษะ

ผมกล่าวต่อ “นี่เป็นบาดแผลที่เกิดขึ้นหลังเสียชีวิต การวิเคราะห์บาดแผลก่อนตายและหลังตายเป็นความรู้พื้นฐานของแพทย์นิติเวช บางครั้งข้อมูลที่ว่าบาดแผลเกิดขึ้นก่อนหรือหลังตายส่งผลสำคัญต่อการสืบสวนและคลี่คลายคดีอย่างมาก แพทย์นิติเวชตัดสินได้ว่าบาดแผลเกิดขึ้นก่อนตายหรือหลังตายโดยดูจากปฏิกิริยาชีวิตของปากแผล ปฏิกิริยาชีวิตคือปฏิกิริยาที่เกิดขึ้นเฉพาะขณะมีชีวิตอยู่เท่านั้น เช่น เลือดออก เลือดคั่งอุดตัน การกลืน บวมหน้าหรือลิ้มเลือด เป็นต้น ปฏิกิริยาชีวิตของบาดแผลส่วนมากสังเกตได้จากมีเลือดออกหรือไม่และผิวหนังปากแผลหดตัวหรือไม่ บาดแผลที่เกิดขึ้นก่อนตายจะมีสีแดง ขอบแผลหดร่ม ส่วนบาดแผลหลังตายปากแผลจะมีสีเหลืองใกล้เคียงกับสีผิว และขอบแผลจะไม่หดร่ม”

ผมอธิบายเสียละเอียดยิบ วัตถุประสงค์ก็เพื่อสอนเงินซื้ออัวร์ซึ่งเป็น
มือใหม่ เงินซื้ออัวร์เข้าใจเจตนาของผมดี ถ่ายภาพไปพลาจตั้งอกตั้งใจฟังพร้อม
กับพยักหน้าหงึก ๆ เราต่างกำลังพยายามขจัดความมอมหมางเมื่อแรกพบหน้า
ปากแผลที่หน้าผากของหวางชีวหลี่เป็นสีเหลืองเหมือนเทียนไข ชอบแผล
แหวกเปิด⁶ เป็นหนึ่งในบาดแผลหลังตายที่พบเห็นบ่อย ๆ

“ตายแล้วยังทูปหน้าผากอีกหรือ” ต้าเป่าถาม

ผมคลำบาดแผล “ทูปแรงด้วยสิ ข้างใต้กระดูกแตกหมดเลย ดูท่าทาง
สาเหตุที่ฆาตกรพลิกร่างหวางชีวหลี่ก็เพื่อจะตีซ้ำที่หน้าผาก” ก่อนหน้านั้น
ตอนตรวจที่เกิดเหตุ พวกเรสันนิษฐานว่าหลังฆาตกรฆ่าเหยื่อแล้ว เขายังจับศพ
พลิกด้วย

“หมายความว่าอย่างไร” ต้าเป่าหน้าตางงวย ไม่ค่อยเข้าใจที่ผมวิเคราะห์
ผมยิ้มน้อย ๆ “อย่าใจร้อน เตี่ยวค่อยมาวิเคราะห์กัน”

เมื่อเปิดหนังสือระของหวางชีวหลี่ออกก็พบว่าท้ายทอยของเธอแตก
ละเอียดแล้ว มองเห็นเนื้อสมองสีขาวโผล่ออกมาตามรอยแตก ดูน่าสะพรึงกลัว
มาก

กะโหลกแบบนี้แทบจะใช้เลื่อยไฟฟ้าเปิดออกไม่ได้แล้ว พวกเราจึงจำต้อง
เลื่อยด้วยมือเพื่อเปิดกะโหลกตรงที่ไม่แตกไว้ จากนั้นดึงกระดูกหุ้มสมองที่ขอบ
ตะปุ่มตะป่อออกมา

เนื้อสมองเสียหายและทะหมดสภาพ เศษกะโหลกที่มทะลุเยื่อหุ้มสมอง
ขึ้นนอกจนเป็นแผลหลายรอย เนื่องจากถูกกระแทกอย่างรุนแรง ในกะโหลกจึง
มีเลือดออกและเลือดคั่ง

“น่าอนาถจริง” ต้าเป่าขมวดคิ้วถอนใจ

ผมเห็นด้วย “นั่นนะสิ ฆาตกรแรงเยอะทีเดียว และอุปกรณ์ที่ใช้คาดว่า

⁶ คัพท์ทางนิติเวช หมายถึง หลังจากผิวหนังซึ่งขาดจะสูญเสียคุณสมบัติเชื่อมต่อ และปริแตกออก
ตามแรงตึงผิว

น่าจะเป็นพวกโลหะไม่มีคมที่แข็งและหนักมาก”

“อายุอานามขนาดนี้แล้วยังไม่อาจจากไปอย่างสงบ แฮ้อ” ต้าเป่าเริ่มสะท่อนใจต่อชีวิตตามประสาเขา

เรายังคงผ่าศพต่อไปตามขั้นตอนมาตรฐาน โดยเปิดช่องอก ช่องท้อง และผ่าหลัง ไม่พบสิ่งผิดปกติ สันนิษฐานจากอาหารที่ตกค้างในกระเพาะอาหาร เธอน่าจะถึงแก่ความตายหลังอาหารเย็นไม่นานนัก

“ผมคิดว่าคดีนี้ระบุเวลาตายได้ค่อนข้างง่ายและแม่นยำ” ผมกล่าว “พวกเราถึงที่เกิดเหตุตอนหนึ่งทุ่ม ขณะนั้นผ่านไปครึ่งชั่วโมงหลังจากอาช้อจางพบศพ นอกจากนี้เรารู้ว่าผู้ตายกินอาหารเย็นแล้ว คนทั่วไปมักกินมื้อเย็นตอนช่วงห้าโมงถึงหกโมงเย็น แสดงว่าผู้ตายเสียชีวิตระหว่างห้าโมงถึงหกโมงครึ่ง ประกอบกับว่าขณะพวกเราถึงที่เกิดเหตุ ศพยังไม่แข็งตัวและไม่มีรอยจ้ำ จึงแน่ใจได้ว่าผู้ตายเสียชีวิตราวหกโมงเย็น ฆาตกรใจกล้ำจริง ๆ เวลานั้นฟ้าเพิ่งจะมีมืด แต่กลับกลับบุกเข้าบ้านไปฆ่าคน”

“ถ้าเป็นคนที่ไม่ได้คุ้นเคยกัน หากไปเคาะประตูเข้าบ้านในช่วงเวลานี้จะมีโอกาสสำเร็จมากกว่าตอนกลางคืน” ฉินซืออีว์กล่าว

“มีเหตุผล” ผมชมเชย ความคิดของนักศึกษาภาควิชาสืบสวนสอบสวนสวนต่างจากความคิดของผู้เชี่ยวชาญทางเทคนิค บางครั้งจึงช่วยส่งเสริมชดเชยซึ่งกันและกันได้

“ซึ่งก็หมายความว่า ถ้าอาช้อจางมองไปที่บ้านผู้ตายสักครึ่งชั่วโมงก่อนหน้านั้น ก็อาจเห็นเงาร่างของฆาตกรจากทางหน้าต่างนั่นสิ” ต้าเป่ามองเพดานห้องชันสูตรศพอย่างครุ่นคิด

“ฆาตกรลงมือฆ่าในช่วงเวลาเพียงครึ่งเดียว ถ้าอีกฝ่ายเห็นเข้าพอดีก็นับว่าบังเอิญมาก” ผมกล่าว

หลังผ่าชันสูตรเสร็จ ผมพิจารณาหนังสือระชะของผู้ตายอีกครั้ง

“ระบุอายุที่ใช้ได้ไหม” ผมเอ่ย

ต้าเป่าตอบว่า “แน่ใจได้ว่าเป็นวัตถุโลหะไม่มีคม”

ผมชี้ไปยังรอยแผลรูปโค้งจำนวนหนึ่งบนหนังศีรษะแล้วกล่าวว่า “จำได้ไหม รอยกะโหลกที่แตกร้าวใต้บาดแผลล้วนมีลักษณะเป็นทรงกลม วัตถุโลหะไม่มีคมที่ทำรอยทรงกลมได้ย่อมต้องเป็นเครื่องมือจำพวกค้อน”

“ถือค้อนมาฆ่าคน มันคิดว่าตนเองเป็นหลี่หยวนป้า⁷ ี่นั่นแหละ” ต้าเป่าว่า
หลังชันสูตรศพหว่างซิวหลี่เสร็จ พวกเราจึงชันสูตรศพฉินฉวนฉือต่อ
เช่นเดียวกับหว่างซิวหลี่ เธอเสียชีวิตเพราะถูกวัตถุโลหะไม่มีคมทุบ
เช่นกัน ทำให้กะโหลกและสมองบาดเจ็บจนถึงแก่ความตาย กะโหลกและสมอง
เสียหายหนักมาก กะโหลกแตกเป็นวงกว้าง เนื้อสมองแหลกเหลว ที่ต่างจาก
หว่างซิวหลี่คือบาดแผลของฉินฉวนฉือกระจุกตัวอยู่ที่กระหม่อม

“ลงมือแบบเดียวกันเลยนะ” ต้าเป่ากล่าว

ผมไม่พูดอะไร หยิบแว่นขยายขึ้นมาส่องหน้าอกของฉินฉวนฉือ

“พบอะไรไหม” ต้าเป่าชะงักมาดู

ผมยิ้มและกล่าวว่า “อกของผู้ตายมีรอยถลอกเล็กน้อยหลายรอย
ตื้นมาก ถ้าไม่สังเกตให้ดีจะไม่พบ แต่รอยถลอกเหล่านี้เพิ่งเกิดขึ้นสด ๆ”

“พอจะบ่งชี้อะไรได้ไหม” ต้าเป่าถาม

“เมื่อที่ผมบอกแล้วว่าฆาตกรตัวสูงมาก พวกคุณจำได้ไหม” ผมเอ่ย

ต้าเป่าตอบ “ใช่ ๆ ๆ ผมลืมหืมตาไปว่าคุณรู้ได้อย่างไร”

ผมกล่าวว่า “บาดแผลของสองแม่ลูกที่ชันบนเองก็อยู่ที่กระหม่อม
เหมือนกัน แต่ยั้งชี้ชัดอะไรไม่ได้ เพราะข้อสันนิษฐานจากรอยเลือดบอกให้รู้ว่า
พวกเขา นั่งยอง ๆ อยู่ ในเมื่อนั่งยอง ๆ ฆาตกรย่อมต้องตีที่ศีรษะ แต่กรณีของ
ฉินฉวนฉือนั้นไม่เหมือนกัน ดูจากตำแหน่งตอนเสียชีวิต เธอน่าจะเป็นคนไป
เปิดประตู และนอกจากเปิดประตูแล้ว ยังพาดันร้ายเข้าไปในห้องรับแขกด้วย

⁷ ตัวละครในนวนิยายประวัติศาสตร์จีน ใช้ค้อนขนาดยักษ์เป็นอาวุธ

จากนั้นจึงถูกทำร้าย แนนอน ระหว่างนั้นเป็นไปไม่ได้ที่เธอจะยงตัวลง ฆาตกร ก็คงไม่ยอมให้เธอนั่งลงเช่นกัน แต่พวกคุณสังเกตเห็นว่าฉีฉวนจื่อสูงหนึ่งร้อย หกสิบห้าเซนติเมตร รูปร่างค่อนข้างล่ำสัน ถ้าฆาตกรไม่สูงพอยอมตีศีรษะเธอ ไม่ได้”

“คุณหมายความว่าฆาตกรไม่ได้พยายามควบคุมตัวฉีฉวนจื่อ แต่จู่โจมใส่ ทันทีเลยอย่างนั้นหรือ” ต้าเป่าซ่งใจ “แต่บาดแผลบนกระหม่อมของฉีฉวนจื่อ ถี่มาก แสดงว่าเธอต้องอยู่ในตำแหน่งเดิมไม่ได้ขยับเขยื้อน เป็นไปได้อย่างไรกัน”

ผมกล่าวว่า “รอยถลอกพวกนี้อธิบายได้ ดูจากบาดแผลแล้ว รอย ถลอกเหล่านี้เป็นรอยเล็บข่วน ซึ่งหมายความว่าหลังฆาตกรเข้ามาในบ้านก็คว้า คอเสื้อของแม่บ้านไว้แล้วใช้ค้อนทุบศีรษะเธอ เนื่องจากฆาตกรมีเรี่ยวแรง มหาศาล ฉีฉวนจื่อที่โดนคว่ำคอเสื้อไว้จึงดิ้นรนต่อสู้ไม่ไหว ร่างกายเลยอยู่หนึ่ง ๆ ด้วยเหตุนี้บาดแผลจึงกระจุกตัวกัน”

“มีเหตุผล” ฉีฉวนจื่ออีกกล่าว

ผมอธิบายต่อ “แน่ละว่ารอยถลอกหลายรอยที่ผิวหนังยังมีประโยชน์ อย่างอื่นด้วย ไว้กลับแผนกคดีแล้วค่อยว่ากัน”

หลังจากชันสูตรเสร็จ พวกเราเดินไปที่ห้องชันสูตรหมายเลขสอง และเห็นว่าผู้อำนวยการหูกับคุณก็ดูเหมือนจะเสร็จงานแล้วเช่นกัน

“พวกเราเพิ่งผ่าเสร็จสองศพ พวกคุณมีตั้งสามศพแต่เกือบจะเสร็จแล้ว หรือนี้” ผมทัก “ประสิทธิภาพยอดเยี่ยมจริงๆ”

“ศพเด็กชันสูตรได้เร็ว” หลินเทาตอบ “แต่น่าเวทนามาก สะเทือนใจ จริง ๆ ฉันไม่น่าอยู่กลุ่มนี้เลย พวกนายมีสาวงามแล้วคิดจะทิ้งฉันหรือ”

แพทย์นิติเวชของกรมตำรวจระดับมณฑลต้องวิ่งวุ่นไปกับที่เกิดเหตุคดี ฆาตกรรมร้ายแรง ส่วนแพทย์นิติเวชของกรมตำรวจประจำเมืองต้องแบกรับคดี ฆาตกรรมทั่วไปและชันสูตรศพที่ตายผิดธรรมชาติจำนวนมาก ปริมาณงาน มากกว่าแพทย์นิติเวชระดับมณฑล ดังนั้นถ้าจะว่ากันถึงฝีมือผ่าศพแล้ว นับว่า

แพทย์นิติเวชประจำเมืองชานาญกว่า มิหนำซ้ำผู้อำนวยการหูกับแพทย์นิติเวช
หานยังทำงานมาเป็นสิบยี่สิบปีแล้ว ย่อมผ่านสูตรได้เร็วกว่าพวกเรา

“ได้เรื่องว่ายังไงบ้าง” ผมรู้สึกว่หลินเทาเหมือนกำลังพยายามพูดเอาใจ
เงินซื้ออัวร์ จึงถามขึ้นเพื่อเปลี่ยนเรื่อง

ผู้อำนวยการหูกล่าวว่า “โดยพื้นฐานแล้วบาดแผลของทั้งสามศพมี
ลักษณะคล้ายกัน ล้วนเสียชีวิตเพราะถูกวัตถุโลหะไร้คมตีศีรษะ บาดแผลที่
ศีรษะของเหมียวจึงค่อนข้างสะเปะสะปะ เห็นได้ชัดว่าถูกทำร้ายขณะเคลื่อนไหว
ส่วนบาดแผลของผู้หญิงกับเด็กมีลักษณะกระจุกตัว น่าจะเป็นไปตามที่เรา
วิเคราะห์ก่อนหน้านี้คือถูกตีขณะนั่งคุดูอยู่ที่มุมห้องโดยไม่ได้ขยับขึ้น

“มีแค่นี้หรือครับ” ผมซัก

“ยังมีอีก ทั้งสามมีอาหารเต็มกระเพาะ น่าจะเพิ่งกินอิ่ม” ผู้อำนวยการหูก
เอียงคอมองศพที่อยู่บนเตียงผ่าศพพลางว่า “อ้อ ใช่แล้ว หน้าผากผู้หญิงมีแผล
ถูกตีหลังเสียชีวิตแล้ว”

“เอ” ผมซักสนใจ “เป็นไปได้ไหมว่าผู้หญิงเสียชีวิตระหว่างถูกตี แต่
ฆาตกรยังไม่หยุดมือ จึงเกิดบาดแผลหลังตายขึ้นรอยหนึ่ง”

ผู้อำนวยการหูก่ายหน้ากล่าวว่า “ศีรษะของผู้หญิงกระเทบกระเทือนอย่าง
รุนแรงก็จริง แต่กว่าจะเสียชีวิตก็กินเวลาหลายนาที ดังนั้นย่อมไม่ได้เกิดจากถูก
ตีอย่างต่อเนื่อง อีกทั้งบาดแผลที่นั่นแยกออกมาโดดๆ เป็นไปได้ว่าฆาตกร
ทำร้ายฝ่ายหญิงจนล้มลง แล้วไปค้นหาทรัพย์สิน สุดท้ายกลับมายืนข้างร่าง
ฝ่ายหญิงที่นอนหงายอยู่แล้วทุบหน้าผากเธออีกที ขณะนั้นเธอเสียชีวิตไปแล้ว
จึงปรากฏบาดแผลที่ไร้ปฏิกิริยาชีวิต”

“ดีมาก!” ผมกล่าว “ไปแผนกคดีกันเถอะ! ผมมั่นใจว่าคดีนี้คลี่คลาย
ได้แน่”

4

หกชั่วโมงผ่านไปโดยไม่รู้ตัว ตอนนี่ตีสองครึ่งแล้ว

มีคำเล่าลือมากมายที่บอกว่าตีสองครึ่งคือช่วงเวลาพิศวง เรื่องราว
น่าพิศวงทั้งหลายมักเกิดขึ้นในเวลานี้ แต่ผมเองมักเขียนหนังสือจนถึงตีสองครึ่ง
บ่อย ๆ ปกติแล้วยามดึกเช่นนี้สมองจะเล่นเป็นพิเศษ แต่ไม่เห็นเคยเจอ
เรื่องลึกลับน่าพิศวงอะไรเลย ทว่าช่วงขณะนั้นผมกลับเกิดลางสังหรณ์ขึ้นมาว่า
ตีสองครึ่งคืนนี้อาจเป็นช่วงเวลาหัวเลี้ยวหัวต่อของคดี

แผนกคดียังคงโฉบคลั่งด้วยควันบุหรี่

พวกเราเดินเข้าไปในแผนก หลินเทาถามเงินซืออีว่าอย่างห่วยใยว่า “เสียบ
จมูกไหม”

เงินซืออีว่าสายหน้าเล็กน้อย

เจ้าหน้าที่สืบสวนเจ้าของคดีเห็นพวกเราเข้ามาก็รับกล่าวว่า “หลังสืบสวน
มาหลายชั่วโมง ไม่พบว่าเหมียวเจิ้งมีศัตรูคู่แค้นแต่อย่างใด คนที่ยื่นเรื่องฟ้อง
เขาก็ฟ้องด้วยบัตรสนเท่ห์จึงหาตัวไม่พบ เท่าที่สืบได้ตอนนี้ เรื่องน่าที่บ่งบอกว่า
เป็นการฆ่าล้างแค้นยังไม่ชัดเจน”

“อ้อ” ในหัวของผมคิดแต่จะหาทางลัดมาปิดคดี จึงไม่ได้ไตร่ตรองปัญหา
เรื่องรูปคดีสักเท่าใดนัก ดังนั้นพอเดินเข้าห้องแผนกคดีแล้วได้ยินประโยคนี้เข้า
ผมจึงรีบลูบบทสนทนาไม่ถูกไปชั่วขณะ

ยังดีที่เจ้าหน้าที่สืบสวนพูดต่อ “แต่ระหว่างสืบสวน พวกเราได้ยินข่าวลือ
บางอย่าง ว่ากันว่าเมื่อเร็ว ๆ นี้ มีอีกบริษัทเตรียมจะนำเสนอผลิตภัณฑ์
เทคโนโลยีระดับสูงตัวหนึ่งที่คล้ายกับของบริษัทกั๋วหลินเทคโนโลยี และลือกันว่า
ความลับของเทคโนโลยีนี้ถูกเหมียวเจิ้งขโมยไปขาย”

“ทั้งหมดนี้เป็นแค่ข่าวลือหรือ” ผมถาม

เจ้าหน้าที่สืบสวนพยักหน้า “ไม่มีหลักฐานยืนยัน เป็นแค่ลมปากเท่านั้น

บางคนบอกด้วยว่าเทคโนโลยีนี้มีมูลค่าสูงถึงสองล้านหยวนเขียนนะ”

“สองล้านอะไรนะ” ผมเบิกตาโต คำนวนในหัวอย่างรวดเร็วว่าผมต้องทำงานที่ปีนี้จะได้เงินเท่านั้น จากนั้นพ่อก็เกิดความคิดบางอย่าง จึงกล่าวว่า “เอาอย่างนี้ พวกเราจะรายงานผลชั้นสูตรก่อน แล้วผมค่อยเล่าความเห็นที่ผมมีต่อคดีนี้”

ผมกับผู้อำนวยการหูเป็นตัวแทนของแพทย์นิติเวชสองชุดที่ผ่าชั้นสูตรศพ หลังจากแถลงรายงานสภาพบาดแผลของศพเสร็จแล้ว ผมจึงกล่าวว่า “ผมคิดว่าลักษณะของคดีชัดเจนมาก นั่นคือชิงทรัพย์ สาเหตุที่ฆาตกรรื้อค้นเฉพาะตู้เสื้อผ้าและตู้เย็นก็เพราะมันคิดว่าผู้ตายอาจซุกเงินสดก้อนใหญ่ไว้ เป้าหมายของฆาตกรคือเงินสดก้อนใหญ่ซึ่งใส่ลงตู้หัวเตียงไม่พอ ส่วนเรื่องค้นตู้เย็น ผมคิดว่าในพื้นที่แถบนี้ โดยเฉพาะช่วงเวลานี้ซึ่งเป็นต้นฤดูใบไม้ผลิที่ฝนซุกส่วนมากคนที่ไม่กล้าเอาเงินไปฝากธนาคารมักจะเก็บไว้ในตู้เย็นเพื่อป้องกันไม่ให้ขโมย”

“จุดนี้ผมเห็นด้วย” รองผู้กำกับจ้าวฉีเกี้ยวของสถานีตำรวจประจำเมืองหลงฟานกล่าว “ถ้าเหมียวเจิ้งขายความลับได้เงินสองล้านจริง หรือกรณีที่มีใครบางคนคิดว่าเขามีสถสองล้าน จะอย่างไรเงินก้อนนี้ก็เงินสกปรก หากฝากธนาคารย่อมตรวจสอบได้ง่าย จึงต้องเก็บเงินไว้ที่บ้าน หรืออย่างน้อยก็คือฆาตกรคิดว่าเขาเก็บไว้ที่บ้าน”

“ถ้าเป็นแบบนี้จริงก็ไม่สู้ดีเท่าไร” เจ้าหน้าที่สืบสวนกล่าว “กรณีฆาตกรชิงทรัพย์ปิดคดียากกว่าฆ่าล้างแค้น”

“ไม่ยากหรอก คุณฟังผมให้จบก่อน” ผมพูด “ประการถัดมา ผมคิดว่าขอบเขตของคดีนี้ไม่กว้างนัก เหตุผลข้อแรกคือคนร้ายเชื่อมั่นว่าในบ้านผู้ตายมีเงินสดก้อนใหญ่ ข้อที่สองคือมันรู้จักทางชีวิตและอีวีลีสี่”

“อ้อ” รองผู้กำกับจ้าวและเจ้าหน้าที่สืบสวนนายอันซังตาสว่าง นั่งตัวตรงฟังผมวิเคราะห์

ผมกล่าวต่อ “แพทย์นิติเวชอย่างพวกเรามากู้ใช้ศัพท์เฉพาะในวงการที่เรียกว่าพฤติกรรมกันเหนียว พฤติกรรมกันเหนียวหมายถึงหลังฆาตกรฆ่าเหยื่อแล้วกลัวว่าเหยื่อยังไม่ตาย จึงกระทำให้บางอย่างเพื่อเป็นหลักประกันว่าผู้ตายต้องตายแน่ คนที่มีพฤติกรรมเช่นนี้โดยทั่วไปคือคนที่คุ้นเคยกับผู้ตาย หลังทำร้ายผู้ตายแล้วกลัวว่าหากอีกฝ่ายยังไม่ตาย เกิดฟื้นขึ้นมาแล้วไปแจ้งตำรวจจะทำให้ตนเองหนีไม่รอด ในคดีนี้พวกเราพบพฤติกรรมกันเหนียวบนศพทั้งสองศพ”

“ลองว่ามาซิ” รองผู้กำกับจ้าวสนใจมากขึ้น

ผมตื้มน้ำอีกหนึ่งอย่างใจเย็น เปิดเครื่องฉายสไลด์ฉายภาพผู้ตายพลางกล่าวว่า “ผู้ตายคือหวางซิวหลีกับอีวีลี้ลี้ล้วนมีบาดแผลหลังตายที่หน้าผาก เป็นบาดแผลที่อยู่โดดๆ หากอ้างอิงจากตอนที่เราจำลองสถานการณ์จะพบว่าฆาตกรฆ่าฉินฉวนจือ หวางซิวหลี เหมียวเจิ้ง อีวีลี้ลี้ และเหมียวเหมียวตามลำดับ จากนั้นจึงรื้อค้นข้าวของ ล้างคราบเลือดที่ติดตัว ก่อนจะกลับไปยังร่างของอีวีลี้ลี้กับหวางซิวหลีแล้วกระทำให้พฤติกรรมกันเหนียว ที่น่าสังเกตคือฆาตกรยังจงใจพลิกร่างของหวางซิวหลี สาเหตุหนึ่งคือเพื่อสังเกตสีหน้าของเธอหรือไม่ก็ตรวจดูลมหายใจ อีกสาเหตุคือเพื่อทาบหน้าผากซ้ำอีกครั้ง”

“ประเด็นนี้น่าสนใจ” รองผู้กำกับจ้าวกล่าว “แสดงว่าฆาตกรรู้จักคนบ้านนี้หรือ”

“เปล่าครับ” ผมกล่าว “ถ้าตอนนี้ผมบอกว่าฆาตกรกับคนบ้านนี้รู้จักกัน ก็คงช่วยอะไรฝ่ายสืบสวนได้ไม่มากนัก เพราะคนที่พวกเขารู้จักมีมากมาย ต้องเสียเวลาคัดกรองนานมากอยู่ดี”

“ยังมีเบาะแสอื่นที่ดีกว่านี้หรือ” รองผู้กำกับจ้าวถาม

ผมตอบว่า “มีครับ ที่ผมพูดเมื่อก็หมายความว่า ในผู้ตายห้าคนนี้ฆาตกรรู้จักแต่หวางซิวหลีกับอีวีลี้ลี้”

“นั่นหรือ เพราะอะไร” รองผู้กำกับจ้าวถามต่อ

“โดยทั่วไปแล้ว ฆาตกรที่มีพฤติกรรมกันเหนียวจะทำแบบนี้กับผู้ตาย

ทุกคน” ผมกล่าว “แต่ฆาตกรไม่ได้ลงมือกับอีกสามคน แต่เลือกทำกับเหยื่อที่ชั้นบนหนึ่งคนและชั้นล่างอีกหนึ่งคน ทำไมเขาถึงต้องแสดงพฤติกรรมกันเหินหว โดยเลือกเป้าหมายด้วยเล่า การกระทำเช่นนี้แสดงว่าเขามั่นใจว่ามีแต่ทางชีวสิทธิ์กับอัวร์ลีสี่ที่รู้จักเขา ส่วนคนอื่นต่อให้ไม่ตายก็จำเขาไม่ได้”

“มีเหตุผล!” เจ้าหน้าที่สืบสวนเจ้าของคดีกล่าว “หากมีเบาะแสนี้ พวกเราก็คัดกรองการสอบปากคำได้ง่ายขึ้น! หากเป็นคนที่แม่สามีและลูกสะใภ้รู้จักทั้งคู่ น่าจะจำกัตัวได้แคบลงมากทีเดียว”

“ผมยังพูดไม่จบ” ผมว่าต่อ “หลังจากวิเคราะห์สภาพบาดแผลของศพ และวินิจฉัยระยะเวลาห่างของปีกวจากรอยเท้าเปื้อนเลือดในที่เกิดเหตุ ทั้งฝ่ายแพทย์นิติเวชกับฝ่ายพิสูจน์หลักฐานของหลินเทาต่างเห็นตรงกันว่า ฆาตกรน่าจะเป็นชายร่างกำยำล่ำสัน ส่วนสูงน่าจะราวหนึ่งร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตร ในมณฑลทางใต้คนที่สูงขนาดนี้คงมีไม่มาก น่าจะคัดกรองได้ง่ายนะครับ”

“ไม่เพียงคัดกรองง่าย แต่ยังจำแนกได้ง่ายด้วย” หลินเทาหัวเราะพลางว่า “รอยเท้าเปื้อนเลือดในที่เกิดเหตุบ่งชี้ว่าผู้ก่อคดีมีคนเดียว และรองเท้าที่สวมยังมีเอกลักษณ์หลายอย่าง ขอเพียงพวกคุณหาฆาตกรเจอ เארองเท้าทุกคู่ของมันมาให้หมด ผมก็จะพิสูจน์ได้!”

“ฆาตกรคงไม่โยนรองเท้าทิ้งใช่ไหม” เจ้าหน้าที่สืบสวนกล่าว หลินเทาว่า “ในเมื่อฆาตกรชำระล้างร่างกายแล้ว อีกทั้งโดยทั่วไปรองเท้าล้างทำความสะอาดง่าย ผมคิดว่ามันคงไม่จำเป็นต้องโยนทิ้ง”

ในห้องประชุมเริ่มคุยกันจ้อกแจ้ก

เจ้าหน้าที่เจ้าของคดีครุ่นคิดแล้วเอ่ยว่า “อัวร์ลีสี่มีเพื่อนสนิทที่ตัวสูงประมาณนี้ ชื่อหลิวเฟิงย่า สูงหนึ่งร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตร เราหาตัวเขาเจอระหว่างสืบสวนกลุ่มเพื่อนของอัวร์ลีสี่ แต่ได้ยืนยันว่าคนนี้เคยมีสัมพันธ์กับอัวร์ลีสี่ระยะหนึ่ง ตอนนั้นตัดบัวแต่ยังเหลือใย จัดว่าเป็นความสัมพันธ์ลับๆ ดังนั้นจึงเป็นไปได้ที่อัวร์ลีสี่จะแนะนำคนคนนี้ให้แม่สามีรู้จัก ดูจะขัดหลักเหตุผลเกินไป

หน่อย”

เจ้าหน้าที่สืบสวนนายหนึ่งที่นั่งอยู่มุมห้องพลันหน้าแดงก่ำ โพล่งออกมาว่า “ด...เดียว...เดียวก่อน...ชื่อ...ชื่ออะไรนะ”

“หลิวเฟิงย่า” ตำรวจเจ้าของคดีกล่าว

“หมอนี่แหละ” เจ้าหน้าที่สืบสวนที่มุมห้องพยายามควบคุมอาการติดอ่าง “ผมเป็นหัวหน้ากลุ่มซึ่งรับหน้าที่สืบสวนสายสัมพันธ์ทางสังคมของหวางชิวหลีตลอดช่วงชีวิตที่ผ่านมา พวกเราสืบพบคนที่ชื่อหลิวเฟิงย่าเช่นกัน หวางชิวหลีเกษียณมาสิบกว่าปี ไม่เคยไปรบกวนหน่วยงานเก่าเลย แต่เมื่อครึ่งปีก่อน เธอกลับไปที่หน่วยงานแล้วบอกว่าจะแนะนำพนักงานขับรถให้ อธิบัติคนปัจจุบันเกรงใจเจ้านายเก่าจึงรับไว้ คนคนนี้ชื่อหลิวเฟิงย่า”

“หา” ตำเป่าร้อง “ว่าในนะ หวางชิวหลีช่วยชูของลูกสะใภ้ทำงานทำงั้นหรือ ช่วยสวมเขาให้ลูกชายตัวเองเนี่ยนะ นี่เป็นแม่บังเกิดเกล้าจริง ๆ หรือ”

“ตอนนี่ไม่ใช่เวลามากกว่าเธอเป็นแม่แท้ ๆ หรือเปล่า” เฉินชืออี่ว์สอดคำ “คนคนนี้ลักษณะตรงกับเงื่อนไซ จะอย่างไรก็นับว่าเป็นผู้ต้องสงสัยคนสำคัญ”

“งั้นจับตัวมาเลยได้ไหม” เจ้าหน้าที่สืบสวนออกอาการกระหึ้นกระหือรือ

รองผู้กำกับจ้าวซังลิ่งเล เกิดจับผิดคนคงยุ่งกันใหญ่

ผมกล่าวว่า “เมื่อก็ผมยังพูดไม่จบ เมื่อสันนิษฐานจากเวลาตาย คาดว่าฆาตกรเข้าไปก่อเหตุราวหกโมงเย็น เวลาเช่นนี้มีใช้จังหวะเหมาะสมที่จะฆ่าคนในเขตชุมชน แต่เป็นเวลาที่เอื้อให้ไปเคาะประตูบ้านของคนไม่คุ้นเคย ที่ผมว่าไม่คุ้นเคยหมายความว่าไม่คุ้นเคยกับสมาชิกส่วนใหญ่ในบ้าน จุดนี้ดูเหมือนจะตรงกับเงื่อนไซของหลิวเฟิงย่า เพราะเขาคู่กันเคยกับอี่ว์ลี่ลี่เพียงคนเดียวและเคยพบหน้าหวางชิวหลีไม่กี่ครั้ง หากเป็นช่วงเวลานั้นเขาจะเข้าบ้านของผู้ตายได้อย่างสบาย นอกจากนี้พอฆาตกรเข้าไปในบ้านก็คว่ำคอเสื้อของแม่บ้านแล้วทำร้าย แม้ว่าตอนนั้นแม่บ้านจะหมดแรงหนีเอาตัวรอดแต่ยังมีแรงซ่อนอยู่ ผมจึง

วิเคราะห์ว่าถ้าฆาตกรเป็นคนถนัดขวา มือซ้ายของเขาน่าจะมีรอยช่วน รอยช่วนพวกนี้จะหายเป็นปกติในสามวัน ซึ่งตอนนี้คงยังไม่หาย”

“ผมเข้าใจแล้ว” รองผู้กำกับจ้าวเหลือบมองผม ส่งยิ้มแล้วกล่าวว่า “ตอนนี้คุณทำให้ผมมั่นใจได้ และยังบอกวิธีแยกแยะตัวคนร้ายให้กับเจ้าหน้าที่สืบสวนด้วย”

“ผมแค่บอกว่าอาจมีรอยช่วน” ผมกล่าว “ถ้าแม่บ้านอ่อนแรงเกินไปหรือฆาตกรหนังหนาเกินไปก็อาจไม่มีรอยช่วน”

“จะอย่างไรก็ตาม” รองผู้กำกับจ้าวกล่าว “ต้องลองเติมพันกันหน่อยไปจับตัวเถอะ”

แค่หนึ่งชั่วโมงผ่านไป เจ้าหน้าที่สืบสวนเจ้าของคดีก็หิ้วร่องเท้าคูหนึ่งวิ่งเข้ามาในแผนกอย่างยินดีปรีดา

“ไอ้ลูกหมาเอ๊ย มือซ้ายของหลิวเฟิงย่ามีรอยช่วนเยอะเยอะ ดูซิว่ามันจะอธิบายอย่างไร” เจ้าหน้าที่สืบสวนกล่าว “นี่คือร่องเท้าที่เขาสวมอยู่พอดี หัวหน้าแผนกหลินจะดูหน่อยไหมครับ”

หลินเทารับร่องเท้าแล้วหยิบแว่นขยายส่องดู “เขาน่ะแหละ”

หลินเทาจำเอกลักษณ์คือรอยสักของร่องเท้าไว้อย่างแม่นยำแล้ว การเปรียบเทียบกับของจริงสำหรับเขาแล้วง่ายเหมือนปอกกล้วยเข้าปาก

แม้เหมียวเจิ้งจะดำรงตำแหน่งสำคัญในบริษัทมีชื่อเสียงของมณฑล แต่เขายังคงไม่พอใจกับสภาพปัจจุบันและพยายามหาช่องทางเพิ่มรายได้ จนถึงขนาดยอมเป็นจารชนทางธุรกิจเพื่อแลกกับค่าตอบแทนก้อนใหญ่

เหมียวเจิ้งทำข้อตกลงกับอีกบริษัทว่าจะขายความลับทางเทคโนโลยีของบริษัทตนในราคาหนึ่งล้านหยวน แต่หลังนำเงินสดก้อนนี้เข้าบ้านไม่นาน หน่วยสืบสวนอาชญากรรมทางเศรษฐกิจก็ติดตามสืบเรื่องของเขา เนื่องจากเหมียวเจิ้ง

กระทำการอย่างรัดกุม หน่วยสืบสวนอาชญากรรมทางเศรษฐกิจจึงไม่พบหลักฐานที่เป็นประโยชน์ แต่ก็นับว่าทำให้ครอบครัวของเหมียวเจิ้งวุ่นวายอยู่พักใหญ่

หลิวเฟิงย่าคือ “เพื่อนชายคนสนิท” ของอีวีลีสี่ ทั้งสองโตมาด้วยกัน ว่ากันว่าก่อนหน้านั้นเคยล้ำเส้นความเป็นเพื่อนกับอีวีลีสี่และคบหาเป็นแฟนกันอยู่พักหนึ่ง หลิวเฟิงย่าเรียนหนังสือไม่เก่งตั้งแต่เด็ก ตอนอยู่มัธยมต้นก็ลาออกจากโรงเรียนไปค้าขาย ทว่าล้มเหลวครั้งแล้วครั้งเล่า ได้แต่อาศัยงานรับจ้าง ขับแท็กซี่เลี้ยงชีพ บางช่วงไม่อิ่มท้องด้วยซ้ำ ความเป็นจริงอันโหดร้ายทำลายจิตใจอีกเหมือของหลิวเฟิงย่าจนยับเยิน ได้แต่ทอดถอนใจไปวัน ๆ โทษว่าตนเกิดผิดยุค ไม่ต่างอะไรจากพยัคฆ์ตกอับที่โดนสุนัขไล่กัด

หลิวเฟิงย่าชอบที่อีวีลีสี่อ่อนหวานนุ่มนวล อีวีลีสี่เองก็ชอบที่หลิวเฟิงย่าสูงใหญ่กำยำและกล้าหาญดุดัน แต่อีวีลีสี่เป็นคนฉลาด เธอรู้ดีว่าในสังคมที่เงินเป็นใหญ่นี้ ต่อให้สูงใหญ่กำยำและหาญกล้าเพียงใดก็ไร้ราคาค่างวด แม้อีวีลีสี่จะแต่งงานกับเหมียวเจิ้งที่ฐานะไม่เลวนัก แต่เธอกับหลิวเฟิงย่ายังคงรักษาเยื่อใยต่อกันไว้ อีวีลีสี่มักช่วยเหลือเจือจานหลิวเฟิงย่า แต่การกระทำเช่นนี้ย่อมไม่ใช่ชีวิตที่ดีในระยะยาว เธอจึงคิดจะหางานให้หลิวเฟิงย่า เนื่องจากอีวีลีสี่ใช้ชีวิตอยู่กับเหยาเผ่ากับเรือน เธอจึงรู้จักแค่เพื่อนที่เล่นกันมาแต่เล็กจนโตไม่กี่คน นอกจากนั้นแล้วก็แทบจะไม่รู้จักใครที่มีฐานะและเงินทองเลย และเธอย่อมไม่โง่จนถึงขนาดไปขอร้องสามีของตนแน่นอน

อีวีลีสี่ปล้นนึกถึงหวางซิวหลีแม่สามี หวางซิวหลีรักและเอ็นดูเธอมากเหมือนลูกสาวในไส้ ทั้งยังไว้ใจเธออย่างยิ่ง หวางซิวหลีคิดว่ากุสตรี้มีชาติตระกูลที่แทบจะไม่ออกจากบ้านเลยย่อมไม่มีวันจะมีชู้หรือคนรักอยู่ข้างนอกบ้านเป็นแน่ ดังนั้นพออีวีลีสี่บอกว่าเธออยากช่วยเหลือ “ลูกพี่ลูกน้องห่าง ๆ” ที่ตอนนี้นำกำลังตกอับ หวางซิวหลีเลยรับภาระจัดการเรื่องนี้ให้อย่างเต็มที่ ด้วยความที่เธอเคยดำรงตำแหน่งรองอธิบดีกรมการปกครองชุมชน หวางซิวหลีจึงจัดแจงให้

“ลูกพี่ลูกน้องห่าง ๆ” ของลูกสะใภ้เข้าไปเป็นพนักงานขับรถของกรมอย่างง่ายดาย เรื่องขี้ปะติ๋วนี้ หวางชั่วพลีไม่ได้เก็บมาคิดและไม่เคยบอกเหมียวเจิ้ง จากนั้นเวลาก็ผ่านไปกว่าครึ่งปี

ข่าวลือเป็นความจริง เหมียวเจิ้งเป็นจารชนธุรกิจจริง ๆ เขานำความลับทางเทคโนโลยีของบริษัทไปขายและนำเงินหนึ่งล้านหยวนกลับมาเก็บไว้ที่บ้านจริง ๆ ช่วงไม่กี่วันที่ผ่านมา หลังเหมียวเจิ้งถูกสอบสวน อี้ว์ลี่ก็กลนลานไม่รู้จะหาใครช่วย เธอจึงไปหาหลิวเฟิงย่า

ในร้านกาแฟร้านหนึ่ง หลิวเฟิงย่านั้นฟังอี้ว์ลี่ระบายความในใจอย่างเงียบ ๆ และปลอบโยนเธอเบา ๆ ทว่ายามนั้นหลิวเฟิงย่าไม่ได้คิดจะช่วยเหมียวเจิ้งแต่อย่างใด กลับครุ่นคิดว่า “เหมียวเจิ้งไม่มีทางเอาเงินล้านหยวนนี้ไปเข้าธนาคารแน่ แสดงว่าเงินก้อนใหญ่นี้คงยังอยู่ในบ้าน! หนึ่งล้านเลยนะ! ผันแห่งความสำเร็จของฉัน!”

เพื่อเงินหนึ่งล้านหยวน ไม่ว่าจะคนรักเก่าหรือผู้มีพระคุณล้วนไร้ความหมาย แต่น่าเสียดายที่อี้ว์ลี่ไม่ได้พูดถึงที่ซ่อนเงิน ไม่ว่าจะหาเงินพบหรือไม่ หลิวเฟิงยาก็ตัดสินใจลองเสี่ยงวัดดวง เขาจึงพกค้อนเข้าไปในบ้านอี้ว์ลี่แล้วฆ่าทีเดียวห้าศพอย่างทารุณ

เขาฆ่าคนจนเลือดขึ้นหน้า สุดท้ายไล่ต้อนอี้ว์ลี่ที่น้ำตานองหน้าไปจนมุมติดกำแพง แม้อี้ว์ลี่จะจุ่มลูกร้องขอให้ปล่อยเธอกับลูกไป หลิวเฟิงย่ายังคงไม่หยุดฝีก้าวมุ่งร้าย ในหัวของเขามีเพียงคำสามคำ หนึ่งล้านหยวน

หลังจากฆ่าเสร็จเขาก็รีบเสียวใจที่ตัวนลงมือเร็วเกินไป ยังไม่ได้บีบให้อี้ว์ลี่บอกที่ซ่อนเงิน ดังนั้นเขาจึงรีบค้นตู้เสื้อผ้า พอหาไม่พบก็ใช้ค้อนทุบอี้ว์ลี่อีกครั้งอย่างโกรธแค้น เมื่อลงไปชั้นล่างก็เห็นตู้เย็นจึงรีบค้นอีก แต่ยังคงไม่พบเงินหนึ่งล้านหยวนที่เขาซ่อนไม่หลับอยู่หลายคืน

“คนตายเพราะเงิน นกตายเพราะอาหาร” ต้าเป่าถอนใจ “นอกจากนี้

ยังไม่ควรเชื่อใครง่าย ๆ ด้วย!”

“ว่าแต่เงินหนึ่งล้านหยวนหายไปไหน” หลินเทาสีหน้างุนงง
ผมตบศีรษะเขา “นี่ไม่ใช่เรื่องที่นายควรใส่ใจ สิ่งที่นายควรจะบอกฉัน
คือ แผนกพิสูจน์เอกสารหาเบาะแสคำว่า ‘คนกวาดถนน’ ได้บ้างไหม”